

คู่มือชาวพุทธ

พระอาจารย์คุณ วิเศษคุณ

วัดป่าบ้านค้อ
ต.เขื่อนน้ำ อ.บ้านฝืด จ.อุดรธานี

คู่มือชาวพุทธ

ประพันธ์เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๓๐

พุทธทำนาย

ประพันธ์เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙

ฉบับปรับปรุงรูปเล่มใหม่แต่คงเนื้อหาเดิม พุทธกิจายน ๒๕๕๙
วัตถุประสงค์ เพื่อน้อมบูชาคุณหลวงพ่อดุล ชิปุปปญโญ
เนื่องในวาระครบรอบ ๘ ปี วันละสังขารของหลวงพ่อดุล
เมื่อวันที่ ๑๑ พุทธกิจายน ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พุทธกิจายน ๒๕๕๙

จำนวนพิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม

ผู้จัดพิมพ์ คณะศิษย์หลวงพ่อดุล ชิปุปปญโญ

ขอสงวนสิทธิ์ในการคัดลอกหรือพิมพ์ซ้ำเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้
กรุณาติดต่อ วัดป่าบ้านค้อ ต.เขื่อน้ำ อ.บ้านฝ่อ จ.อุดรธานี ๔๑๑๖๐
โทร. ๐๔๒-๒๕๐-๗๓๐ ถึง ๒, ๐๘๙-๔๑๖-๗๘๒๕, ๐๘๕-๔๕๓-๓๒๔๕
อีเมล watpabankoh@gmail.com www.watpabankoh.com

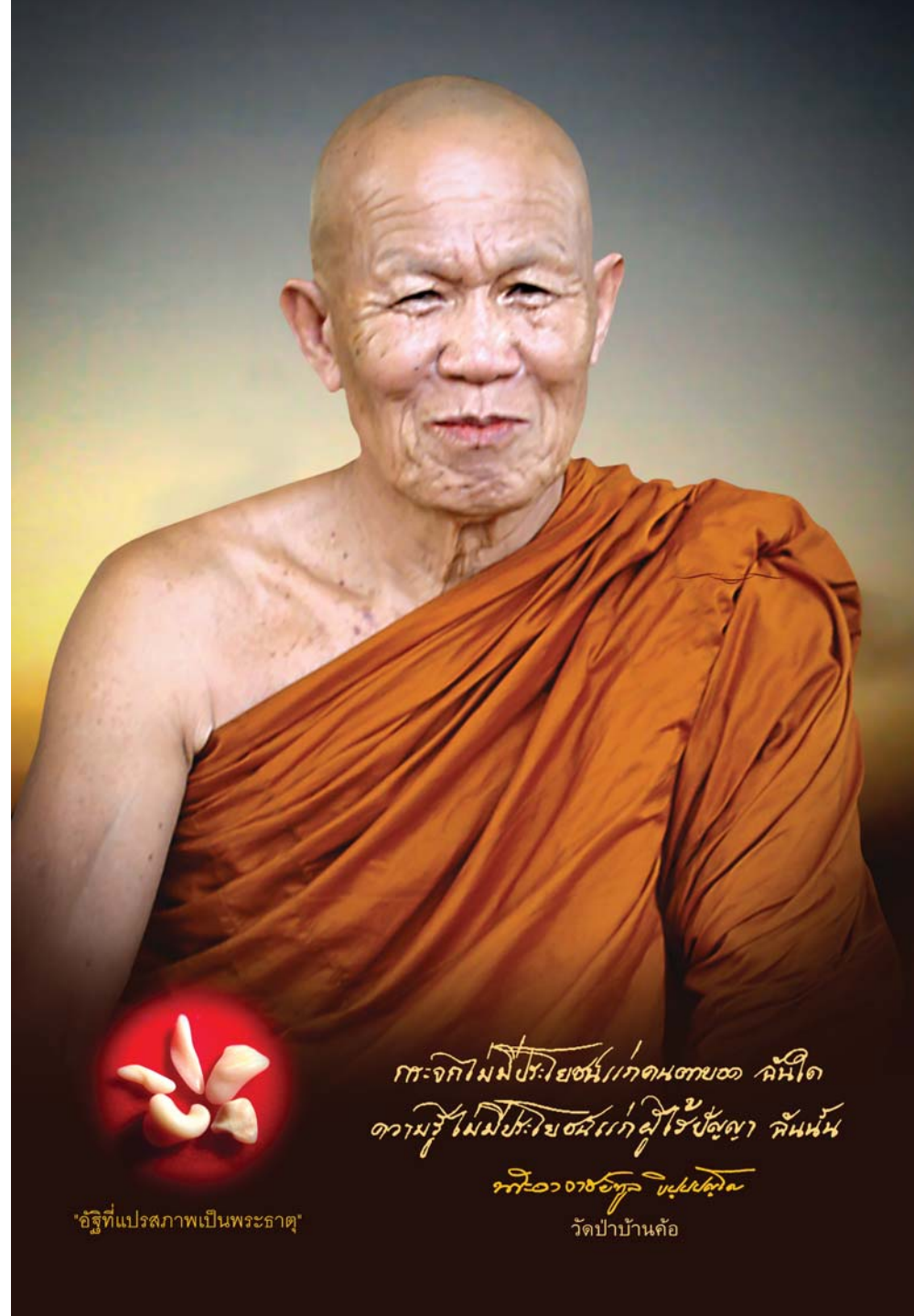
ทำอาร์ตเวิร์คและพิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ ถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๐๘๐-๒๐๑-๒๒๗๗, ๐๘๑-๔๐๘-๑๕๗๘

email: horatanachai@gmail.com

พระจกไม้มิ่งโยชน์/กตมตย๐๐ คณิด
ดามริไม้มิ่งโยชน์/กตมตย๐๐ คณิด

พ.ศ. ๒๕๖๓

อัฐิที่แปรสภาพเป็นพระธาตุ

วัดป่าบ้านค้อ

คำนำ

เหตุที่ได้เขียนหนังสือ **คู่มือชาวพุทธ** เล่มนี้ขึ้น เพราะมีลูกศิษย์หลายท่านขอร้อง ให้เขียนหนังสือแนวทางการบำเพ็ญกุศลขั้นพื้นฐาน เช่นการให้ทาน การรักษาศีล เพื่อจะปฏิบัติกันได้ถูกต้อง ในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา เมื่อผู้เขียนได้พิจารณาดูแล้วคิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่ชาวพุทธอยู่มาก ถึงชาวพุทธเราเคยทำทาน เคยรักษาศีลมานานแล้ว ก็ยังมีผู้ไม่เข้าใจกันอยู่มาก

ผู้เขียนเองก็เคยถูกถามในเรื่องการให้ทาน การรักษาศีลหลายครั้ง ต้องได้อธิบายให้ฟังกันอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังรู้กันไม่ทั่วถึงอยู่นั่นเอง ฉะนั้น จึงได้เขียนเป็นหนังสือให้เป็นคู่มือ เพื่อจะได้อ่านทบทวนด้วยตนเอง ให้เข้าใจในหน้าที่ของตน การให้ทาน การรักษาศีล ถ้าเห็นว่ามีควมบกพร่องยังไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย เราก็จะได้แก้ไขตัวเอง ให้สมกับว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริง สิ่งต่างๆที่ยังมีความบกพร่องอยู่นั้น เราจะได้รู้จากหนังสือเล่มนี้ ถึงจะเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ข้อความย่อเย่อ แต่ผู้เขียนก็พยายามจัดข้อความนั้นๆ ให้ผู้อ่านมีความเข้าใจ ขอให้ผู้อ่านใช้ปัญญา

พิจารณาด้วยเหตุผล ทบทวนดูในหนังสือเล่มนี้ให้ตีความหมายให้เข้าใจ ท่านก็จะได้รับความรู้ ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้

ฉะนั้น จึงขอขอบใจในศิษยานุศิษย์ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ เสียสละทรัพย์ ในการพิมพ์หนังสือคู่มือชาวพุทธนี้ เพื่อเป็นแสงสว่างส่องทางให้แก่ตัวเองและหมู่คณะ ที่เป็นเพื่อนชาวพุทธด้วยกันให้ได้มีความรู้ความเข้าใจ ในการบำเพ็ญกุศลให้สมบูรณ์ ขอทุกท่านจงมีสติปัญญาที่ฉลาด สามารถเป็นที่พึ่งแก่ตัวเองได้ ให้มีปัญญาเฉียบแหลม รู้เห็นในสังขารตามความเป็นจริง ด้วยความจริงจากตัวท่านเองนั้นเทอญ

(พระอาจารย์ทูล ชีปุปปัญโญ)

สารบัญ

	หน้า
คู่มือชาวพุทธ	๑๓
การให้ทานในทางพุทธศาสนา	๑๕
ว่าด้วยปัจจัย ๔	๑๘
ว่าด้วยกาลิก ๔	๒๐
๑. ยาวกาลิก	๒๒
๒. ยามกาลิก	๒๗
๓. ลัตตาทกาลิก	๓๑
๔. ยาวชีวิติก	๓๗
อุบายในการรักษาศีล	๔๔
ศีลมีขึ้นได้หลายอุบาย	
๑. การสมาทานศีลจากพระ	๔๘
๒. สมาทานวิรัติ	๔๙
๓. เจตนาวิรัติ	๕๐
๔. ลัมปัตตวิรัติ	๕๒
๕. สมุจเฉทวิรัติ	๕๓
ธรรมที่ตั้งไว้ก่อนศีล ๔ ประการ	๕๕
การแสวงหาครูเป็นสิ่งสำคัญ	๕๙

คนสามรถ จึงคนสามรถ
ไม่ไม่รอด เพราะสามรถจึงกัน

คู่มือชาวพุทธ

คู่มือชาวพุทธ

คู่มือชาวพุทธที่ท่านอ่านอยู่ในขณะนี้ ต้องทำความเข้าใจให้ละเอียด เพื่อจะปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา ที่เรารู้กันอยู่ว่ามี ทาน ศีล ภาวนา หลักการภาวนานั้น ผู้เขียนได้อธิบายไว้แล้วในหนังสือ ทวนกระแส ตัดกระแส ข้ามกระแส เฉพาะ **หนังสือเล่มนี้จะอธิบายในเรื่องการให้ทาน การรักษาศีล**

คำว่า การให้ทานเป็นสำนวนที่พูดกันเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น ส่วนศาสนาอื่นๆ หรือประเทศที่ไม่มีศาสนาอะไรเลย เขาก็มีการให้อะไรต่อกันได้ แต่เขาไม่เรียกว่าการให้ทาน การให้อะไรต่อกันนี้ มีสมมติเรียกกันหลายอย่าง เช่น ให้อะไรต่อกันเพื่อผูกสัมพันธ์ไมตรี ให้ด้วยการสงเคราะห์ ให้ด้วยการบูชาคุณ ให้ด้วยการตอบแทนคุณ ให้ด้วยความเมตตาสงสาร ให้เพื่อหวังผลประโยชน์

การให้นี้จึงเป็นหลักสากลประจำโลก ถึงไม่มีศาสนาอื่นใดมาสอนก็ตาม นิสัยของมนุษย์ก็มีการให้อะไรต่อกันอยู่แล้ว การให้อะไรต่อกันนี้ จึงเป็นกฎธรรมชาติของโลก

ที่มีต่อกันมาแต่กาลไหนๆ ถ้ามนุษย์ในโลกนี้ไม่มีการให้อะไรต่อกัน ไม่มีความช่วยเหลือกัน โลกมนุษย์นี้จะตั้งอยู่เป็นโลกไม่ได้ ที่โลกมนุษย์อยู่ด้วยกันได้ ก็เพราะมีการให้ความช่วยเหลือกัน ดังได้รู้กันอยู่ในโลกปัจจุบัน แม้เมืองเดียวกัน บ้านเดียวกัน ครอบครัวเดียวกัน ก็ยังให้ความช่วยเหลือกัน พ่อแม่บุตรธิดาจะอยู่ร่วมกันได้ก็เพราะการให้ แม้แต่สัตว์ดิรัจฉาน เขาก็ยังมีนิสัยให้ความช่วยเหลือกัน มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาย่อมเป็นผู้มีความสามารถสูง มีสติปัญญา ความฉลาดเหนือสัตว์ ดังนั้น มนุษย์จึงมีการให้กันหลายรูปแบบ

การให้ทานในทางพุทธศาสนา

(จะกล่าวเฉพาะกับพระสงฆ์และสามเณร)

หลักการให้ทานในทางพุทธศาสนานี้มีขอบเขตจำกัด ไม่เหมือนในการให้ทั่วไปดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ที่ว่าการให้ทานมีขอบเขต และมีส่วนจำกัดนั้น คิดว่าท่านคงไม่เข้าใจถึงจะให้ท่านตอบเดี๋ยวนี้ก็จะตอบไม่ถูก

การให้ทานที่มีขอบเขตนั้นคือขอบเขตของพระธรรมวินัย จะให้ทานในสิ่งของอะไร ก็ให้อยู่ในขอบเขตพระธรรมวินัยนี้ เช่น สิ่งของที่เป็นอกัปปิยะ (ไม่ควรไม่เหมาะ) เป็นอนามาส เป็นสิ่งที่ไม่ควรถวายพระเถรทั้งในกาลและนอกกาล เพราะสิ่งนั้นผิดต่อพระธรรมวินัย ถ้าเอาสิ่งเหล่านี้ไปถวายพระก็แสดงว่าเหนือขอบเขต เพราะเป็นสิ่งไม่ควรถวายพระเถร มีอะไรบ้างจะได้อธิบายในข้างหน้า

คำว่า การให้ทานมีส่วนจำกัดนั้น คือจำกัดกาลที่ควรให้ทาน เช่น บัจจย ๔ กาลิก ๔ กาลที่ควรให้ทานหรือไม่ควรให้ทาน ก็ขึ้นอยู่กับกาลิกนั้นๆ มิใช่ว่า ทายกมีหน้าที่ในการให้ทาน ก็จะทำให้ทานเรื่อยไป ปฏิภาทก

(พระ) มีหน้าที่เป็นผู้รับทานก็จะรับทานเรื่อยไป ฆราวาสยกอะไรเข้าไปถวาย ก็จะรับเอาเสียทั้งหมด ทั้งที่ของนั้นเป็นอกัปปิยะ ของที่ไม่ควรถวายในกาลนั้นเลย

จริงอยู่ชีวิตของพระจะอยู่ได้ก็ต้องอาศัยปัจจัย ๔ และกาลิก ๔ ที่ฆราวาสนำมาถวาย ถ้าไม่มีปัจจัย ๔ เป็นที่อาศัยแล้ว ชีวิตของพระเณรก็อยู่ไม่ได้ ถ้าพระเณรไม่มีก็เหมือนชนกลุ่มนั้นได้ไกลจากพระพุทธศาสนา ฉะนั้น พระกับฆราวาสจึงแยกกันไม่ได้ เพราะเป็นกำลังสนับสนุนพระพุทธศาสนาด้วยกัน พระพุทธศาสนาจะมั่นคงอยู่ได้ก็เพราะทายก ปฏิคาหก ให้ความร่วมมือกัน ดังคำว่าพระพุทธศาสนาจะมั่นคงอยู่ได้เพราะพระแท้ พระพุทธศาสนาจะย่ำแย่เพราะฆราวาสไม่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ นี่เป็นจุดใหญ่ ความเลื่อม ความเจริญ ความมั่นคง ของพระพุทธศาสนาอยู่ที่จุดนี้

ทางพระก็มีหน้าที่ทรงไว้ซึ่งพระธรรมวินัย ฆราวาสก็มีหน้าที่ส่งเสริมด้วยปัจจัย ๔ เมื่อพูดถึงปัจจัย ๔ ชาวพุทธเราคงรู้จักดี เพราะเคยให้ทานกันมาแต่ปู่ย่าตายาย แต่ผู้เขียนก็จะขอย้ำเพื่อความเข้าใจของท่าน ให้มีความรู้ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ๑. ผู้ขอ ไม่มีสิทธิ์พอใจแก่ผู้ให้
- ๒. ผู้ให้ ไม่มีสิทธิ์พอใจแก่ผู้ขอ
- ๓. ผู้ขอ เป็นผู้พอใจแก่ผู้ให้
- ๔. ผู้ให้ เป็นผู้พอใจแก่ผู้ขอ

บุรุษธรรมสาร ฉบับพิเศษ ตอน ๘ ความหมายอื่น
ศุภคตอภิมหาเศรษฐี

หนังสือธรรมสาร ฉบับพิเศษ

ว่าด้วยปัจจัย ๔

เครื่องอาศัยยังชีพของบรรพชิต มี ๔ อย่าง คือ

๑. จีวรัง
๒. บิณฑบาตัง
๓. เสนาสนัง
๔. คิลานเภสัช

๑. **จีวรัง** หมายถึง ผ้าที่พระสงฆ์ท่านนุ่งห่มหรือผ้าอื่นๆ ที่เป็นบริวารอาศัยในสิ่งจำเป็น ข้อนี้ชาวพุทธเราก็ทำกันมาอยู่แล้ว ไม่ขัดต่อพระธรรมวินัยแต่อย่างใด

๒. **บิณฑบาตัง** หมายถึง อาหารบิณฑบาต ข้อนี้มีปัญหาที่จะได้อธิบายให้ฟังกันอยู่มาก ถึงเราเคยให้ทานกันมานานแล้วก็ตาม **อาหารบิณฑบาตที่เรานำไปถวายทานแก่พระนั้น ยังมีสิ่งที่ขัดต่อพระวินัยของพระอยู่หลายอย่าง**

ขัดต่อพระวินัยของพระอย่างไรนั้นเรายังไม่รู้ เพียงเห็นพระท่านรับทานให้ ก็มีความดีใจเท่านั้น ประการหนึ่งพระท่านอาจจะมีการศึกษาน้อย ไม่รู้ทั่วถึงซึ่งพระวินัย ความเข้าใจของท่านอาจมีความผิดพลาดได้ หรือพระที่บวชใหม่ท่านยังไม่วัดอะไรในพระวินัย ยกอะไรเข้าไปถวาย ท่านก็รับเอา

ทั้งหมด ของที่ไม่ควรรับท่านก็รับเอาไว้ แต่ทว่ากผู้ให้ทานนี้แหละ เป็นต้นเหตุ ไม่รู้จักในสิ่งของที่ควรถวายหรือไม่ควรถวาย

จากนี้ไปเราต้องตั้งใจเสียใหม่ เพื่อไม่ให้ของที่เราไปถวายนั้นได้ขัดต่อพระวินัย หรือเรามีเวลาว่างจะอ่านดูพระวินัยของพระก็จะเป็นการดี เพื่อจะได้เข้าใจในพระวินัย การถวายปัจจัยแก่พระก็จะถวายได้ถูกต้องตามกาลเวลา เพราะตัวเราเองก็ต้องการพระที่ท่านมีความบริสุทธิ์ในพระธรรมวินัยอยู่แล้ว ถ้าเราต้องการจริง เราก็อ่านนำสิ่งที่ผิดวินัยไปถวายพระ เราต้องช่วยกันรักษาความบริสุทธิ์ของพระท่านไว้ เพื่อจะได้เป็นเนืองนิจของเรตลอดไป

ปัจจัยข้อที่ ๒ เรื่องอาหารบิณฑบาต กับปัจจัยข้อที่ ๔ คิลานเภสัชที่เกี่ยวกับประเพณีทั้ง ๒ ข้อนี้ จะยกไปอธิบายรวมกันกับ กาลิก ๔ เพื่อจะได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เพราะกาลิก ๔ เป็นศูนย์รวมแห่งปัจจัยทั้งหลาย ดังเราจะได้อ่านกันข้างหน้านี้

๓. **เสนาสนัง** คือ ที่อยู่อาศัยของพระนั้น พวกเราก็ทำกันถูกต้องอยู่แล้ว เช่น กุฏิ ศาลา เป็นต้น

ในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนต้องการชี้จุดอ่อนที่เรายังไม่เข้าใจ หรือสิ่งที่ทำไปไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย

ผู้เขียนต้องการให้ฆราวาสมีความเข้าใจ ในสิ่งของที่นำไปถวายพระให้ถูกต้อง ขอจงเข้าใจในกาลิก ๔ ที่จะอธิบายให้ท่านมีความเข้าใจ ดังนี้

ว่าด้วยกาลิก ๔

กาลิก คือ ของที่พระเก็บไว้ฉันได้ในเวลาที่กำหนด กาลิก ๔ นี้ ถ้าเราไม่รู้ ไม่เข้าใจ จะนำสิ่งของไปถวายพระท่าน อาจจะมีผลผิดตามพระวินัยของพระได้ง่าย เพราะไม่เข้าใจว่าสิ่งไหนควร สิ่งไหนไม่ควร ตัวเองเคยบริโภคในสิ่งใด ก็ต้องเอาสิ่งนั้นไปถวายพระ ตัวเองเคยรับประทานอาหารเวลาใด ก็เข้าใจว่าพระท่านจะฉันได้ตามเวลาของตน นี่คือผู้ไม่เข้าใจในพระวินัยของพระ

พระก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่ควรหรือไม่ควร หรือไม่กล้าที่จะบอกโยมได้ ถ้าเป็นพระ องค์ที่ท่านรู้พระวินัย ท่านก็บอกได้ว่า สิ่งนี้ควรถวายได้ในเวลานั้น สิ่งนั้นควรถวายได้ในเวลานี้ หรือ สิ่งนั้นไม่ควรถวายเลย แทนที่

พระท่านจะบอกอย่างนั้น แต่ก็กลับนิ่งเฉยไปเสีย โยมที่ยังไม่รู้อยู่แล้วก็ยังไม่รู้ตลอดไป ฉะนั้น ขอให้เราได้มาศึกษาในกาลิก ๔ ให้เข้าใจ เพื่อว่าเราจะได้ถวายทานให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้เครื่องไทยทานของเรามีความบริสุทธิ์ ถูกต้องตามพุทธบัญญัติของพระพุทธเจ้าที่แท้จริง

กาลิก ๔ นี้ เมื่อพระท่านรับแล้ว พระจะต้องเก็บไว้ฉันได้ตามกาล ตามอายุของกาลิกนั้นๆ เพราะกาลิกทั้ง ๔ นั้น เมื่อพระท่านรับแล้ว อายุในการเก็บรักษาไม่เท่ากัน ฉะนั้นนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราก็จะได้เข้าใจในสิ่งของที่เรานำไปถวายพระ ให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถวายให้ถูกต้องตามกาลเวลา ดังจะได้ยกขึ้นมาเป็นหัวข้อดังนี้

๑. ยาวกาลิก
๒. ยามกาลิก
๓. ลัตตาทกาลิก
๔. ยาวชีวิก

ในกาลิกทั้ง ๔ นี้ จะได้อธิบายเป็นข้อๆไป ส่วนปัจจัย ๔ ข้อปัญหาปาดังเกี่ยวกับอาหารบิณฑบาตกับข้อศิลาเภสัชที่เกี่ยวกับประภคยา ทั้ง ๒ ข้อนี้ มีอยู่ในปัจจัย ๔ แต่เป็นเรื่องเดียวกัน จึงได้เอามาอธิบายรวมกันกับกาลิก ๔

เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนกัน เราผู้อ่านก็จะเข้าใจได้ง่าย
ในกาลิก ๔ ซึ่งจะอธิบายดังนี้

๑. ยาวกาลิก

กาลิกนี้หมายถึง อาหารทุกประเภท จะเป็นอาหารสด
อาหารแห้ง ข้าว ปลา ตลอดจนผลไม้ต่างๆ เว้นผลไม้ที่หม้อ
เขากำหนดให้เป็นยา เช่น มะขามป้อม ส้มอ เป็นต้น นอกนั้น
เป็นผลไม้ที่รวมอยู่ในประเภทอาหารทั้งหมด ฉะนั้น เรา
ผู้จะถวายผลไม้ให้แก่พระท่าน เราต้องรู้จักว่า ผลไม้นี้
จัดเข้าเป็นประเภทอาหารใหม่ หรือจัดเข้าเป็นประเภทยา

ถ้าผลไม้เป็นประเภทยา เราก็ถวายพระท่านได้
ทุกกาลเวลา ส่วนผลไม้ที่เป็นยานี้ จะได้อธิบายในกาลิก
ข้อที่ ๔ สุดท้าย ส่วนผลไม้ในที่นี้ จะได้อธิบายเฉพาะผลไม้
ที่เป็นประเภทอาหารเท่านั้น ถ้าเรารู้แล้วว่า ผลไม้นั้นเป็นประเภท
อาหารแล้ว เราจะถวายผลไม้และอาหารอื่นแก่พระท่าน
ได้ ในช่วงเช้าถึงเที่ยงเท่านั้น

แต่ผลไม้ที่เป็นอาหารนั้นมีมาก เช่น ทุเรียน ลูกเงาะ
ลำไย ลิ้นจี่ ทับทิม ยังมีผลไม้ที่เป็นอาหารมากกว่านี้ ถ้าผลไม้
มีมาก พระท่านจะฉันไม่หมด เราก็แบ่งถวายท่านพอสมควร
นอกนั้นก็ให้เณรหรือโยมวัดเก็บไว้ เพื่อจัดถวายท่านในวันใหม่
ต่อไป ถ้าหากเราเอาผลไม้ไปถวายท่านทั้งหมด แต่ท่านก็ฉัน
ได้นิดหน่อย และฉันได้แต่เช้าถึงเที่ยงเท่านั้น ถ้าฉันไม่หมด
พระจะเก็บผลไม้ไว้ฉันในวันต่อไปไม่ได้ ถ้าพระเก็บผลไม้
ไว้ฉันเอง ของที่เก็บไว้ฉันนั้นเป็น นิสสัคคีย์ พระนำมาฉัน
เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ทุกคำที่กลืนไป

ผลไม้ที่เป็นอาหารทั้งหมดนี้ ไม่ควรเอาไปถวายพระ
นับแต่เวลาเที่ยงวันไปถึงบ่ายและค่ำ เพราะจะทำให้พระ
ท่านผิดศีล ผิดพระวินัยเป็นอาบัติไปด้วย เราผู้นำไป
ถวายท่าน ก็เหมือนเราเป็นผู้ส่งเสริมให้พระทำผิดพระวินัย
ทำให้พระมีความเศร้าหมอง เนื่องจากเราถวายของท่าน
ไม่ถูกกับกาลเวลานั้นเอง และยังมีสิ่งของที่ไม่ควรถวายพระ
ในช่วงบ่ายอยู่อีกมาก เช่น ข้าวสุก ข้าวสาร ปลาสด ปลาแห้ง
เนื้อสด เนื้อแห้ง ปลากระป๋อง เนื้อกระป๋อง น้ำปลา ขนม
ทุกชนิด นม โอวัลติน ผักดอง กระทียม หัวหอม พริก
เกลือ ชিং ข่า และมีอาหารอีกเป็นจำนวนมาก ของทั้งหมดนี้
เราอย่าพึงเอาถวายพระ เพราะมันกินความจำเป็น ถ้าหากเก็บ

ไว้แล้วจึงค่อยนำมาทำถวายท่านนั้นแหละดี

นั่นคือผู้รู้พระวินัยของพระ มีความฉลาดในการถวายทาน ถ้าเราต้องการถวายของนั้นแก่พระ เราเอาเพียงดอกไม้ธูปเทียน หรือของที่ไม่เป็นอาหารถวายท่านก็ได้ และให้บอกกับพระท่านว่า ที่เหลือนี้เป็นประเภทอาหาร พระองค์ที่ท่านเคร่งต่อพระธรรมวินัยท่านก็จะรู้อเอง นี่คือการช่วยกันสงวนความบริสุทธิ์ของพระท่านเอาไว้ เพื่อจะเป็นเนื้อนาที่มีบุญที่ดี

ประการหนึ่ง ถ้าอาหารนั้นเป็นประเภทเนื้อสัตว์ เช่น ปลา ร้า ปลา ส้มทุกชนิด ปู ดอง ลาบ เนื้อ ลาบปลา อาหารที่เกี่ยวกับเนื้อสัตว์ทั้งหมดนี้ก่อนจะนำไปถวายพระ เราต้องทำให้สุกด้วยไฟ หรือสุกเนื่องจากไฟ พระท่านจึงจะฉันอาหารนั้นได้ ถ้าอาหารนั้นไม่สุกเนื่องจากไฟ ถ้าพระฉันเป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าเป็นพระวัดป่า ท่านยังถือตามพระวินัยข้อย่อยอย่างเคร่งครัด เราควรทำอาหารให้สุกด้วยไฟ ก่อนนำไปถวายท่าน หรือ ถ้าท่านกับเรายังไม่รู้จักรักกันมาก่อน เมื่อท่านยังสงสัยในอาหารนั้นว่าเป็นของดิบ ท่านก็จะไม่เอาอาหารนั้นเลย โดยเฉพาะน้ำพริกปลาร้าเป็นสิ่งที่ดูได้ยาก ถ้าเรามีอุบายอย่างใดอย่างหนึ่งให้ท่านรู้ ก็จะเป็นการดี หรือบอกท่านตรงๆ ว่า อาหารนี้สุกด้วยไฟแล้ว ก็จะเป็นการดี

อีกประการหนึ่ง ถึงจะเป็นเรื่องที่ไม่ทั่วไป ก็ให้เรา รู้ระเบียบของพระสงฆ์บางหมู่เอาไว้ ส่วนมากจะเป็นพระวัดป่า ท่านยังปฏิบัติตามพระวินัยข้อพิชคามนี้อยู่ **พิชคามนั้น ก็เนื่องมาจากพิชคามนั่นเอง เมื่อนำมาถวายพระ ก็ต้องรู้จักในกบปียโวหาร** เช่น มะเขือสุก พริกสุก ที่มีเมล็ดแก่พอจะปลุกขึ้นได้ หรือเมล็ดผลไม้บางอย่างที่แก่แล้วที่นำออกจากผลไม้ไม่ได้ ก็ต้องทำเป็นกบปียโวหาร หรือกระเทียม หอม ผักบั้ง หรือ ผักอื่นใดที่จะนำไปปลุกให้งอกได้ ก็ต้องเอามารวมกัน ทำเป็นกบปียะ

วิธีทำมีดังนี้ พระท่านพูดว่า “กบปียัง กโรหิ” โยมตอบว่า “กบปียะ ภันเต” พร้อมทั้งใช้เล็บมือ หรือมีดตัดพืช นั้นให้ขาด นื้อธิบายไว้เพียงย่อๆ ถ้าไม่ทำกบปียะอย่างนี้ พระฉันเป็นอาบัติทุกกฏ นี่ก็ให้เราจำเอาไว้เพื่อจะปฏิบัติกับพระ ให้ถูกต้อง

ธำรงทำลาช
พระวิษณุของพระเมฆ
ก็เท่ากัมธำรงทำลาช
พระพุทธรูปศาสนาอื่นเอง

พระพรหมญาณสังวรญาณมุนี

๒. ยามกาลิก

กาลิกนี้หมายถึง น้ำปานะ คือน้ำที่คั้นเอาจากผลไม้ที่เราเรียกกันว่า น้ำอัฐบาน น้ำอัฐบานนี้ยังมีผู้ตีความหมายผิดพลาดกันอยู่มาก เช่น ตีความว่าต้องใช้ผ้ากรองน้ำผลไม้ นั้นถึง ๘ ครั้ง จึงเรียกว่าน้ำอัฐบาน ผู้ตีความหมายในน้ำอัฐบานโดยวิธีนี้ ขอให้ไปทบทวนในหนังสือเรื่องน้ำปานะกันเสียใหม่ แสดงว่ายังไม่ได้ดูพระวินัยให้เข้าใจ หรือไม่ได้ดูในพระวินัยเสียเลยก็เป็นได้

การพูดออกมาอย่างนี้ก็ได้พูดต่อจากผู้ที่มีความเห็นผิดมาเป็นทอดๆ จนถึงปัจจุบัน ฉะนั้น ผู้เขียนจึงขอตัดความเข้าใจผิดอย่างนี้ให้หมดไป โดยอาศัยพระวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตไว้มาเป็นเครื่องรับรอง ถ้าหากท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็จะเข้าใจทันที ว่าน้ำอัฐบานเป็นมาอย่างไร

น้ำอัฐบานที่มีในพระวินัยนั้น พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้ใช้ผลไม้มาทำเป็นน้ำปานะได้มี ๘ อย่าง แต่มิใช่ให้เอามารวมกันทั้งหมด จะทำจากผลไม้ชนิดใด

อย่างหนึ่งก็ได้ กล่าวคือ

๑. ทำด้วยผลมะม่วงสุกหรือดิบ
๒. ทำด้วยผลชมพูหรือหว่า
๓. ทำด้วยผลกล้วยที่มีเมล็ด
๔. ทำด้วยผลกล้วยที่ไม่มีเมล็ด
๕. ทำด้วยผลมะขาง
๖. ทำด้วยผลองุ่น
๗. ทำด้วยเหง้าอุบล
๘. ทำด้วยผลลิ้นจี่

ผลไม้ทั้ง ๘ อย่างนี้เอง ที่คนตีความว่า กรอง ๘ ครั้ง เมื่อท่านได้อ่านเรื่องน้ำอัฐบานนี้แล้ว คิดว่าท่านจะหายความข้องใจ

วิธีทำ ถ้าผลไม้ที่มีน้ำน้อย ก็ต้องเติมน้ำเย็นลงไปตามความต้องการ แล้วคั้นเอาน้ำนั้นมากรอง จะกรองด้วยผ้า หรือกรองด้วยอย่างอื่นก็ได้ จะกรองสัก ๓-๔ ครั้งก็ใช้ได้ **ข้อสำคัญคือ** อย่าให้น้ำนั้นมีกาก ถ้าน้ำนั้นมีกาก พระฉันก็เป็นอับติปาจิตตีย์ นี่คือหลักเดิมของพระวินัยที่ว่าด้วยน้ำอัฐบาน

เมื่อกรองเสร็จแล้ว อย่าเอาน้ำปานะนั้นไปต้มให้สุกด้วยไฟ ถ้าเอาไปต้มด้วยไฟ น้ำปานะนั้นจะกลายเป็นประเภทของอาหาร พระฉันเป็นอับติปาจิตตีย์ ถ้าต้องการน้ำสุกต้องต้มน้ำเปล่าให้สุกเสียก่อน เมื่อน้ำเย็นแล้วจึงเอามาผสมกับน้ำผลไม้ก็ได้ หรือน้ำนั้นยังไม่ต้มให้สุก เมื่อกรองเสร็จแล้วจะเอาน้ำปานะนั้นไปตากแดดพอให้น้ำอุ่นก็เอามาฉันได้ นี่เป็นหลักเดิมในวิธีทำน้ำปานะ เมื่อเราได้อ่านแล้วก็จะเข้าใจทันที

ต่อมาทรงอนุญาตเพิ่มเติม คือ อนุญาตให้ฉันน้ำผลไม้ชนิดอื่นอีก ตามพระวินัยกำหนดไว้ว่า **ผลไม้ที่เอามาทำน้ำปานะนั้น ไม่ให้เป็นมหาผล (คือใหญ่กว่าผลมะตูม) จึงจะเอามาทำเป็นน้ำปานะฉันได้ เว้นเสียแต่ธัญชาติที่มีกำเนิดเป็นข้าว ๗ ประการ คือ**

๑. ข้าวโพดสาลี
๒. ข้าวเจ้า
๓. ข้าวเหนียว
๔. ข้าวละมาน
๕. ข้าวฟ่าง
๖. ลูกเดือย
๗. หญ้ากับแก้ว

ถั่ว งา ก็เป็นของไม่ควร เพราะเป็นมูลแห่งข้าวอยู่แล้ว
ผลไม้เหล่านี้มีจำนวนมาก ให้เอามาทำน้ำปานะได้
ตามความเหมาะสม **ผลไม้ที่จะเอามาทำน้ำปานะนี้ ห้าม
พระรับประเคนทั้งลูก และไม่ให้อาหารเอง** เณรหรือภรรวาส
ทำมาถวายจึงควรฉัน เมื่อถวายน้ำปานะแก่พระท่านแล้ว
พระจะเก็บน้ำปานะนั้นไว้ฉันอีก ไม่ให้เกินยามหนึ่ง คือ
๔ ชั่วโมง แต่ในคำแปลยามกาลิกท้ายหนังสือพระไตรปิฎก
ในพจนานุกรมและบุพพสิกขาวัฏฏนา บอกไว้ว่าเก็บไว้ได้
วันหนึ่งกับคืนหนึ่ง คือ ๒๔ ชั่วโมง ผู้เขียนเคยเก็บน้ำปานะนี้
ไว้ ๒๔ ชั่วโมง โดยไม่ได้แช่ตู้เย็น น้ำปานะนั้นก็เปลี่ยนไป
เสียรส จะฉันไม่ได้ ที่จริงควรเก็บน้ำปานะไว้ฉันได้ชั่วยามหนึ่ง
คือ ๔ ชั่วโมงเท่านั้น หรือถ้าหากว่ามีที่เก็บน้ำปานะไม่ให้
เสียรส ให้พระฉันได้ แต่ไม่ให้เกิน ๒๔ ชั่วโมง ถ้าเกิน
๒๔ ชั่วโมง พระฉันเป็นอาบัติปาจิตตีย์ นี้ขอให้ภรรวาสได้รู้
ในวิธีทำน้ำปานะถวายพระเพื่อให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย
ต่อไป

๓. สัตตทาหกาลิก

กาลิกนี้หมายถึงภคัสทั้ง ๕ ที่พระพุทธเจ้า
ทรงอนุญาต ดังนี้

๑. เนยใส
๒. เนยข้น
๓. น้ำมัน
๔. น้ำผึ้ง
๕. น้ำอ้อย

สัตตทาหกาลิกนี้ เมื่อพระท่านรับประเคนแล้ว
จะเก็บไว้ฉันได้ไม่ให้เกิน ๗ วัน ถ้าเกิน ๗ วันเอามาฉัน
พระเป็นอาบัติปาจิตตีย์

ดังที่ได้อธิบายเป็นข้อๆ ให้ผู้อ่านได้เข้าใจดังนี้

คำว่า **เนยใสและเนยข้น** นี้ มีผู้ตีความหมายผิด
กันอยู่มาก ส่วนภรรวาสแล้วน้อยคนที่จะรู้จัก แม้พระองค์
ก็น้อยองค์ที่จะเข้าใจ ส่วนมากจะตีความหมายในเรื่อง
เนยใส เนยข้นเข้าข้างตัวเอง มีความเข้าใจว่า นมกระป๋อง

ตราหมี ตราดอกไม้เนื้อละเอียดเป็นเนยชั้น นม น้ำสีขาวยที่บรรจุอยู่ในกระป๋องหรือกล่องกระดาษนั้นแหละเรียกว่าเนยใส ฝ้ายโยมก็ไม่มีรู้จัก พระก็ไม่เข้าใจ ก็ฉันกันไปอย่างไม่มีควมละอาย ในช่วงตะวันบ่ายและค่ำคืน และฉันกันอย่างเปิดเผย

นมที่ได้อธิบายมานี้ เป็นประเภทของอาหารพระฉันได้ แต่เข้าถึงเที่ยงเท่านั้น ถ้าพระฉันหลังเที่ยงไปแล้ว เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ฉะนั้น เราจึงทำความเข้าใจให้ดีในเรื่องนี้ เพื่อจะนำสิ่งของไปถวายพระให้ถูกต้องกับพระธรรมวินัย เนยใส เนยชั้น ที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้ฉันในเวลาวิกาลได้นั้น เป็นเนยที่บริสุทธิ์ ไม่มีข้าวแป้งเจือปน ไม่มีสิ่งที่เป็นอาหารมาผสมแต่อย่างใด

เนยดังกล่าวนี้เขาสกัดกลั่นออกมาจากนมสดนมสั้ม อีกครั้งหนึ่งจึงเรียกว่า เนยใส เนยใสนี้ เขาก็กลั่นแล้วอัดด้วยเครื่อง อบด้วยความเย็น จึงกลายเป็นเนยชั้น เนยแผ่น เนยที่บริสุทธิ์อย่างนี้ เมื่อพระท่านรับประเคนแล้วเก็บไว้ฉันได้ไม่ให้เกิน ๗ วัน ถ้าฉันให้เกิน ๗ วัน เป็นอาบัติปาจิตตีย์ นี้ก็ขอให้เราได้รู้ เพื่อจะได้จัดหาไปถวายพระได้ถูกต้องต่อไป

ว่าด้วย น้ำมัน น้ำมันนี้ไม่นิยมฉันกัน และไม่มีใครเอามาถวายพระ ถึงไม่นิยมก็ตาม ก็ขออธิบายไว้พอให้รู้เท่านั้น น้ำมันนี้กลั่นเอามาได้สองทาง

๑. กลั่นออกมาจากน้ำมันสัตว์ทุกชนิด (เว้นเสียแต่น้ำมันมนุษย์)

๒. กลั่นออกมาจากเมล็ดพืชทุกชนิด (เว้นเสียแต่ธัญชาติที่เป็นข้าว ๗ ประการ)

ข้าว ๗ ประการนี้ได้อธิบายมาแล้วในเรื่องน้ำปานะ น้ำมันดังกล่าวนี้ ในครั้งพุทธกาลคงจะฉันกัน เพราะมีกำหนดรับประเคนได้ ๗ วัน ถ้าเอามาประกอบยาทาภายนอก แก้กโรคต่างๆ จะประเคน หรือไม่ประเคน ก็เอามาทา ก้โรคได้

น้ำผึ้ง เป็นสิ่งที่นิยมถวายพระ และพระก็มีควมนิยมฉัน ทั้งเป็นส่วนผสมกับยาสมุนไพรรีกด้วย ฉะนั้น น้ำผึ้งจึงเป็นสัตตทาหกาลิก เมื่อพระท่านรับประเคนแล้วจะเก็บน้ำผึ้งไว้ฉันได้ไม่ให้เกิน ๗ วัน ถ้าฉันเกิน ๗ วัน เป็นอาบัติปาจิตตีย์ โยมผู้ถวายน้ำผึ้งแก่พระก็ต้องมีความฉลาด ถ้าน้ำผึ้งมีน้อย พระท่านก็ฉันให้หมดภายใน ๗ วันได้ เราก็ถวายท่านไปหรือเราไม่ต้องถวายท่านด้วยมือ เพียงบอกให้ท่านทราบว่าเป็นน้ำผึ้งเพื่อถวายท่าน เพียงเท่านี้ก็ไ้

ถ้าถวายท่านด้วยมือแล้ว ถ้าพระท่านแบ่งไปฉันเป็นอาหารในเวลาเช้า น้ำผึ้งที่เหลือก็เป็นประเภทอาหารไปมีอายุฉันได้แต่เข้าถึงเที่ยงวันเท่านั้น จะฉันในเวลาบ่าย

หรือวันต่อไปอีกไม่ได้ ถ้าฉันเป็นอาบัติปาจิตตีย์

ถ้าใช้น้ำผึ้งผสมยา ควรให้สามเณร เด็ก โยมวัด เป็นผู้ทำแล้วแบ่งถวายท่านฉัน ให้หมดภายใน ๗ วัน ถ้าทำได้อย่างนี้พระท่านก็ไม่ได้เป็นอาบัติ ขอให้ฆราวาส ผู้มีความประสงค์ถวายน้ำผึ้งแก่พระต้องมีความเข้าใจ มีปัญญาฉลาดดังได้อธิบายมานี้

น้ำอ้อย นี้เป็นหลักเดิมของเภสัช ในครั้งพุทธกาล ยังไม่มีน้ำตาลทราย น้ำตาลก้อน น้ำหวาน อรรถกถาจารย์ ฎีกาจารย์ พิจารณาเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นประเภทเภสัช อย่างเดียวกัน จึงเข้าเป็นสัตตาทกาลีไปด้วยกัน

ฉะนั้น น้ำอ้อย น้ำตาลทุกประเภท พร้อมทั้ง น้ำหวานทุกชนิด เมื่อพระท่านรับพระเคนแล้วจะเก็บไว้ฉัน ได้ภายใน ๗ วัน ถ้าฉันเกิน ๗ วันไปเป็นอาบัติปาจิตตีย์ หรือเมื่อพระรับพระเคนแล้ว ถ้าพระท่านแบ่งเอาน้ำอ้อย น้ำตาล ไปฉันเพื่อเป็นอาหาร เช่นเอาไปทำเป็นอาหาร หวาน เป็นต้น น้ำอ้อยน้ำตาลที่ยังเหลืออยู่ ก็จะมีอายุสั้น กลายเป็นอาหารทั้งหมด พระเอามาทำเป็นอาหารในวันไหน ในวันนั้นเป็นวันสิ้นกำหนดของเภสัชทันที จะมีอายุฉันได้ แต่เช้าถึงเที่ยงเท่านั้น จะฉันในเวลาบ่ายหรือวันต่อไปอีกไม่ได้ ถ้าฉัน พระเป็นอาบัติปาจิตตีย์

ส่วนน้ำตาลสด น้ำอ้อยสด ไม่ได้เกิดขึ้นจากผลไม้ ยังไม่ถือว่าเป็นน้ำปานะ ถ้ามีที่เก็บไว้ให้ดี ไม่ให้เน่าเสีย ก็มีอายุเก็บไว้ฉันถึง ๗ วันได้ ส่วนมากไม่นิยมกัน ถ้าถวาย ในวันไหนก็ฉันให้หมดในวันนั้นเสียเลย ฉะนั้น ขอให้ทุกท่านจงเข้าใจหลักการ เรื่องการถวายน้ำอ้อย น้ำตาล แก่พระ เพื่อให้ถูกต้องตามพระวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต ไว้ให้เกิด

ผู้เขียนเคยสังเกตเหตุการณ์มาแล้ว ในเรื่องเกี่ยวกับ ปัจจัย ๔ และกาลี ๔ ที่ศรัทธานำมาถวายพระ บางท่าน ก็เข้าใจในการถวาย บางท่านก็ไม่เข้าใจในการถวาย ฉะนั้น ขอให้ท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ให้เข้าใจ สิ่งใดที่ท่านเคยทำ มาแล้ว ถ้าผิดจากนี้ไปก็รีบแก้ไข เพื่อให้ถูกต้องตาม พระวินัยต่อไป

ผู้ให้ทานที่มีความฉลาด
ย่อมมีเหตุได้พึงธรรมอยู่เสมอๆ

พระอริยสงฆ์ ปุณฺณโกศล

๔. ยาชีวิต

กาลิกนี้ หมายถึง ยาแก้โรคต่างๆ และบำรุงร่างกาย
ยานี้ใช้เฉพาะฉันเท่านั้น ส่วนยาทาภายนอก ยาฉีด
ไม่เป็นยาฉัน ไม่รับประทานก็เอามาใช้ได้ ส่วนยาประเภท
ที่เอามาฉัน ต้องได้รับประทานก่อนจึงเอามาฉันได้
ยาที่เอามาฉันนี้มีอยู่ ๒ ประเภท

๑. ยาแผนปัจจุบัน

๒. ยาสมุนไพรร

ยาแผนปัจจุบันนี้ ต้องให้หมอเป็นผู้ตัดสินใจให้ว่านี่
เป็นประเภทยา ที่ไม่ขัดต่อพระวินัยของพระ แต่หมอก็อย่า
ไปชงนม โอวัลติน หรืออาหารอย่างอื่นมาอุปโลกน์ให้เป็นยา
อย่างนี้ไม่ได้ นี่เคยเห็นและเคยได้ยินว่า โรงพยาบาล
บางแห่ง ก็เอาอาหารไปให้พระเณรฉันในเวลาบ่าย แล้วพูดว่า
จะได้หายจากการป่วยเร็วขึ้น และจะไม่เป็นโรคขาดอาหาร
ถ้าทำอย่างนี้ จะขัดต่อพระวินัยของพระพุทธเจ้าที่พระองค์
ได้วางเป็นกฎให้พระเณรรักษา

ถ้าเราทำลายพระวินัยของพระเถร ก็เท่ากับ
เราทำลายพระพุทธศาสนานั้นเอง ถ้าพระเถรไม่ฉันให้
ก็มีการดูว่าพระเถรนาทานประการ นี้ขอร้อง จงจัดอาหาร
ให้ท่านฉันแต่เช้าถึงเที่ยงก็พอแล้ว เพื่อช่วยกันรักษา
พระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวรต่อไป

ประการหนึ่ง ในพระวินัยบอกไว้ว่า ถ้าพระเถร
องค์ที่อาพาธหนักจริงๆ มีการอ่อนเพลียมาก จะต้มข้าว
ต้มเนื้อสัตว์ แล้วกรองเอาน้ำต้มนั้นไม่ให้มีกากให้พระเถร
ฉันในช่วงบ่ายก็ได้ นี่ทรงอนุญาตให้ฉันได้เฉพาะพระเถร
ที่มีอาการป่วยหนักเท่านั้น ถ้าไม่ป่วยหนัก พระเถรฉัน
พระเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เถรศีลข้อ ๖ ขาดไป

ประการหนึ่ง นี่เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนเอง
จะมีเหตุผลพอฟังได้หรือเปล่า ขอให้ท่านผู้รู้พิจารณาเอง
เพราะไม่มีพระวินัยบอกไว้ สมมติว่าพระเถรมีอาการป่วยหนัก
อ่อนเพลียมาก เมื่อหากหมอเอาอาหารเข้าทางจมูก
ในช่วงบ่าย โดยพระเถรท่านไม่ได้ฉันไม่ได้กินเอง
ผู้เขียนคิดว่าน่าจะทำได้ เพราะท่านไม่ได้ฉันเองกินเอง
นี้ขอให้ท่านผู้รู้ทั้งหลายพิจารณาเองเถิด

อนึ่ง เรื่องนางพยาบาลฉีดยาให้พระเถรเมื่อพระเถร
ท่านยังมีสติคืออยู่ นางพยาบาลไม่ควรฉีดยาให้ท่านเลย

เพราะการสัมผัสกันในระหว่างพระกับผู้ป่วยมีความล่อแหลม
ต่อพระวินัยของพระมาก ส่วนนางพยาบาลจะไม่มี
ความรู้สึกอะไรเลยเพราะทำตามหน้าที่ และเคยฉีดยาจำเจมาแล้ว
จะฉีดยาให้ใครต่อใคร ก็จะมีคามเฉยๆ ส่วนพระที่ท่านรักษา
พระวินัย รักษาตัวนี้สำคัญ เมื่อถูกผู้ป่วยมาสัมผัส
นิดเดียวเท่านั้น ท่านอาจจะเกิดอารมณ์ในความยินดี
ในการสัมผัสตอบก็เป็นได้

ถ้าไม่เกิดในช่วงนั้น อาจเกิดในวันต่อไปก็เป็นได้
จิตพระก็จะมีอารมณ์แห่งความเศร้าหมอง ต้องการอยาก
จะสัมผัสให้มากไปกว่านี้ ดังมีพระวินัยบอกไว้ว่า พระมี
ความกำหนดอยู่บังคับผู้ป่วย เป็นอาบัติสังฆาภิเสก แต่ที่พระ
ท่านไม่ได้จับต้อง แต่ผู้ป่วยมาถูกต้องพระองค์เอง ถ้าพระมี
ความยินดีอยู่ในใจ ก็จะเกิดความเศร้าหมองขึ้นที่จิตได้ ฉะนั้น
จึงขอร้องให้หมอผู้ชาย ได้ช่วยเป็นภาระฉีดยาให้พระ
และเถรที่ป่วยด้วย เพื่อช่วยกันรักษาพระธรรมวินัย
จะเป็นการดียิ่ง

ส่วนยาสมุนไพร ยานี้เอามาจากวัชพืชต่างๆ
มีหลายอย่างที่ถือว่าเป็นยา ต้นไม้บางอย่างเป็นยาได้ทั้งหมด
ต้นไม้บางอย่างผลเป็นประเภทอาหารนอกนั้นเป็นยา
ทั้งหมด ยาสมุนไพรนี้เป็นเรื่องยาวมาก ต้องอาศัยหมอ

เป็นผู้รับรองให้ หรือพระท่านก็ต้องรู้จักยาสมุนไพรร ต้องศึกษา มหาประเทศ ๔ ให้เข้าใจ (เช่น สิ่งใดที่พระพุทธองค์ไม่ได้ ห้ามไว้ว่าสิ่งนี้ไม่ควร หากสิ่งนั้นเข้ากับสิ่งที่ไม่ควร ชัดกับ สิ่งไม่ควร สิ่งนั้นไม่ควรแก่ภิกษุทั้งหลาย) เพื่อเป็นเครื่องตัดสิน เรื่องกับปิยะ อภิปิยะ สงเคราะห์ให้เข้ากันได้กับพระวินัย แต่อย่าสงเคราะห์เข้าไปหาความต้องการของตัวเองก็แล้วกัน

สิ่งที่จัดเข้าเป็นยาสมุนไพรรอีกจำพวกหนึ่ง เช่น เกลือทุกชนิด พริกบ้านทุกชนิด พริกไทย ดิบลิเชือก ตะไคร้ ชะพลู บัวบก มะขามป้อม สมอ ยาจีนทุกชนิด

ชิง ข่า กระเทียม ๓ อย่างนี้ จะใช้เป็นยาได้เฉพาะ หัวเท่านั้น ส่วนลำต้น ใบ จะบดเป็นผงยาผสมอย่างอื่น ก็ได้ ไม่ควรจะทำมาต้มสดๆฉันเลย **ยาทั้งหมดนี้ ถ้าพระ ท่านรับพระเคนแล้ว ให้ตั้งใจไว้ว่า จะฉันเฉพาะให้เป็น ยาเท่านั้น จะแบ่งเอาไปผสมทำเป็นอาหารไม่ได้ ถ้าแบ่ง เอายานี้ไปผสมทำเป็นอาหาร ยาส่วนที่เหลือก็จะเป็น ประเภทอาหารทั้งหมด ถ้าไม่แบ่งเอาไปผสมอาหาร ยาทั้งหมดนี้ เมื่อรับพระเคนแล้ว ไม่ให้เณร โยมแต่ต้อง ก็เก็บไว้ฉันได้จนยานี้หมด**

การอธิบายเรื่องกาลิกทั้ง ๔ มานี้ คิดว่าท่านพอจะเข้าใจ แล้วนำไปปฏิบัติได้ ให้ถูกต้องตามพระวินัย เพื่อให้

เป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เป็นไปเพื่อความถูกต้องตาม พระธรรมวินัย การให้ความสว่างในปัจจัย ๔ ในกาลิก ๔ มาทั้งหมดนี้ ถ้าหากสงสัยในตอนไหน ว่าด้วยเรื่องอะไร ผู้เขียนก็พร้อมที่จะให้ความสว่างเพิ่มเติม ตามความสามารถ พอที่จะอธิบายให้ฟังได้

ถ้าเรามีความเข้าใจในการถวายปัจจัย ๔ กาลิก ๔ แก่พระเณรให้ถูกต้องตามพระวินัยอย่างนี้ ครูอาจารย์องค์ที่ ท่านมีความรู้ความฉลาดในพระธรรมวินัยอยู่แล้ว ท่านก็จะแปลกใจ ว่าทำไมโยมคนนี้มี ความฉลาดในการให้ทาน ยิ่งนัก หรือท่านอาจจะถามเราว่า ศึกษาวิธีการให้ทาน มาจากไหนอย่างนี้ก็ได้ **ผู้ให้ทานที่มีความฉลาดอย่างนี้ ย่อมเป็นเหตุได้ฟังธรรมอยู่บ่อยๆ** และพระท่านก็ให้ความไว้วางใจ ยกย่องตัวเราอยู่เสมอ เป็นผู้ฉลาดในการให้ทาน ถึงจะยกถ้วยน้ำพริกปลาร้าไปถวายท่าน พระท่านก็ไม่ต้องถามว่าสุกหรือดิบ ท่านจะฉันอาหารนั้นได้อย่างสนิทใจ ไม่คิดว่าจะเป็นอาบัติเพราะอาหาร **อนึ่งการถวายปัจจัย (เงิน) ก็ต้องใช้ใบปวารณาแทนการถวาย มิใช่จะเอาเงินใส่ซอง ถวายพระท่านต่อมือ หรือเอาลงในย่ามให้พระถือเอง คำว่าเงิน หรือสิ่งที่ใช้แทนเงินได้ สิ่งนั้นเป็นอนามาส ไม่ควร ถวายพระเณรด้วยมือ**

การอธิบายการให้ทานมาให้ฟังเพียงเล็กน้อย คิดว่า
จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน ถ้าพระเถรเห็นแก่ได้แก่เอา
ไม่เข้าใจในพระธรรมวินัย โยมก็ไม่รู้จักในปัจจุบัน ที่ควรให้
และกาลที่ควรให้ จะมีใครเล่าที่เป็นพุทธบริษัท ที่รักษาศาสนา
ที่แท้จริง ฉะนั้นขอให้เราได้ช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา
เริ่มแต่การให้ทานแก่พระเถรอย่างถูกต้อง เพื่อให้ลูกหลานเรา
ได้รู้จักในสิ่งที่ถูกต้อง เขาก็จะได้เป็นผู้รักษาพระพุทธศาสนา
ให้มีความถูกต้องต่อไป

จิตที่มีเจตนาเว้นจาก
ข้าหนามของศีลได้แล้ว
มันแลชื่อว่า จิตมีศีล มีธรรม

ผู้มีศรัทธาพุทธ ๙๓ พุทธท้าวเวฬุ

อุปายในการรักษาศีล

ศีลของฆราวาส ที่รับกันตามพิธีกรรมต่างๆ ในปัจจุบันนี้มีศีล ๕ ศีล ๘ การรับศีล ก็ต้องรับให้เต็มหมวดของศีลนั้นๆ นี่เป็นพิธีกรรมในการรับศีลต่างๆไป เรียกว่ารับศีลตามพิธี คำว่าพิธีนี้ความจริงจ้งในทางจิตใจยังไม่มีคความหนักแน่นเท่าที่ควรเพราะรู้แก่ใจตัวเองอยู่แล้วว่าพิธี ฉะนั้นเราต้องมีปัญญา มีความฉลาดรู้เท่าในพิธีทั้งปวง เราเองต้องหาผลหาประโยชน์ในพิธีเหล่านี้ให้ได้ เช่นพิธีการรับศีล จะเป็นศีล ๕ หรือ ศีล ๘ เราก็ต้องมีปัญญาครอบรู้ทั้งสองอย่าง **พิธีรับศีลเราก็ต้องรู้ และวิธีการรักษาศีลก็ต้องเข้าใจ** ว่าศีลข้อไหนวันในการทำอะไร

ส่วนมากชาวพุทธเราจะติดอยู่แค่พิธีรับศีลเท่านั้น ส่วนวิธีรักษาศีลนี้น้อยคนจะเข้าใจ ฉะนั้น **การรักษาศีลต้องมีปัญญา มีสติจะประจําใจ** มิใช่ว่ารับศีลจากพระ ๕ ข้อ จะเข้าใจว่าตัวเองมีศีล ๕ นั้นยังไม่ถูกต้อง เพราะความเข้าใจกับความจริง ยังไม่ลงกันด้วยเหตุผล ฉะนั้น สามัญชนธรรมดาจะรักษาศีล ๕ ให้ครบพร้อมกันทั้ง ๕ ข้อนั้นยากมาก

เว้นเสียแต่ผู้ที่ท่านมีปัญญาที่ดี มีสติจะประจําใจด้วยความเข้มแข็ง มีเมตตากรุณาต่อมวลสัตว์ทั้งปวง ถ้าธรรมประจําใจดังกล่าวนี้ไม่มี จะรับศีลจากพระวันละร้อยครั้งก็หายไปร้อยครั้งนั่นเอง การรักษาศีลมิใช่จะรักษากันได้ง่ายๆ เมื่อไร เพราะศีลมีอยู่ที่จิตโดยตรงเรียกว่า เจตนาหัง สीलัง วาหมิจิตที่มีเจตนาเว้นจากข้อห้ามของศีลได้แล้ว นั้นแลชื่อว่า **จิตมีศีลมีธรรม**

การรักษาศีล ถ้าเราไม่มีธรรมรองรับเอาไว้ ศีลก็จะหายจากตัวเราไปโดยไม่รู้ตัว ถ้าหากกำลังธรรมของเรายังอ่อนไม่พอจะรักษาศีลให้ครบถึง ๕ ข้อได้ ก็ขอให้เราเลือกรักษาศีลข้อใดข้อหนึ่งไปก่อน ข้อไหนพอที่เราจะรักษาได้ง่ายที่สุด ก็ตั้งเจตนารักษาศีลข้อนั้นด้วยความตั้งใจ ไม่ต้องรักษาในวิธีเรียงแบบให้เป็นแถวก็ได้

สมมติว่าเรามีความสามารถจะรักษาศีลข้อกาเมได้ ก็ต้องรักษาศีลข้อนี้ไป หรือเรามีความสามารถจะรักษาศีลข้ออทินนา เราก็ต้องรักษาศีลข้อนี้ไป หรือจะรักษาพร้อมกันทั้งสองข้อก็ได้ นี่ก็ให้ขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวเอง **เมื่อเรามีศีลหนึ่งข้อหรือสองข้อไว้แล้ว ศีลธรรมที่เรารักษาอยู่นั้นก็จะมีคความเจริญ มีพลังพอที่จะรักษาศีลข้อที่ยังเหลือให้ได้** จะเพิ่มศีลในการรักษาอีก ๓-๔-๕ ข้อก็อาจเป็นได้

นี่คือการรักษาศีลโดยธรรม การรักษาศีลโดยธรรม
อย่างนี้ ศีลของผู้นั้นจะไม่มี การเสื่อม ไม่มี การขาดหาย
ถึงผู้นั้นจะยังเป็นปุถุชน แต่เขาเป็นผู้ปฎิญาณชน เขามีความ
ฉลาดเฉียบแหลม เป็นผู้ปฎิญาณที่ประกอบด้วยเหตุผล
และมีธรรมประจำใจ ลักษณะผู้มีศีลมีธรรมดังที่ได้อธิบาย
มานี้ดูกันได้ง่าย เพราะเขาไม่ชอบโอ้อวดตัวเองในที่ซึ่งปวง
ที่จะรู้ว่าผู้นั้นมีศีลที่บริสุทธิ์ ต้องอยู่ร่วมกัน แม้ธรรม
ก็เช่นกัน จะรู้ว่าใครมีธรรม และไม่มีธรรม ก็ต้องอยู่ร่วมกัน
ดูความประพฤติที่แสดงออกมาทางกาย วาจา และกิริยา
ที่มีนิสัยการแสดงออกมาโดยเป็นธรรม สำหรับธรรมภายใน
ถ้ามีอยู่กับใครแล้ว รู้ได้ง่าย ไม่เหมือนกับธรรมภายนอก
ที่หลวมๆแหวนๆ ธรรมดา ธรรมนี้รู้กันได้ง่าย

ศีลมีขึ้นได้หลายอุบาย

อุบายที่จะทำให้ศีลมีอยู่ที่ใจได้ มีอุบายต่างกัน
แต่ละอุบายย่อมมีปฎิญาณเป็นเครื่องรอบรู้อยู่เสมอ ไม่เช่นนั้น
ศีลจะขาดหายไปโดยไม่รู้ตัว การรักษาศีลก็คือรักษาเจตนา
ของจิตที่ตั้งไว้แล้ว **ถ้ารักษาศีลไม่มีเจตนาภายในจิต
ศีลนั้นจะไม่มี ความสมบูรณ์** ฉะนั้น ศีลจึงมีอย่างหยาบ
อย่างกลาง อย่างละเอียด ดังจะได้อธิบายไว้พอเป็นแนวทาง
พอได้สังเกตว่าตัวเองมีศีลด้วยอุบายใด และพอที่จะนำเอา
อุบายไหนมาก่อให้ศีลเกิดขึ้นที่จิตเราได้ ดังจะได้อธิบายไว้
๕ อุบาย

๑. การสมาทานศีลจากพระ:

ในกิจกรรมที่มีพระเป็นประธานในงานต่างๆ กิจกรรมเบื้องต้น มีการไหว้พระ อาราธนาศีลห้า **เมื่อพระท่านประกาศศีล โยมก็ว่าตาม** พระท่านว่า ปาณา อทินนา กาเม มุสา สุรา ก็พากันว่าตามหลังพระจนจบ เมื่อพระท่านบอกอานิสงส์ว่า ผู้จะไปสู่สุคติก็เพราะศีล ผู้จะมีโภคทรัพย์มากก็เพราะศีล ผู้จะถึงพระนิพพานได้ก็เพราะศีล เราผู้รับศีลก็พากันยกมือสาธุ เหมือนกับว่า ให้สมความปรารถนาเถิด ดังนี้

ขอทำความเข้าใจกับท่านสักนิดเถอะ เมื่อท่านรับศีลที่ว่าตามหลังพระท่านไปเมื่อตะกี้นี้ ท่านมีความตั้งใจที่มีเจตนา จะรักษาศีลหรือไม่ หรือท่านว่าตามประเพณี หรือว่าตามพิธีกันแน่ ถ้าหากท่านว่าตามประเพณีเพียงเป็นพิธีอย่างนี้ นี่เพียงเป็นพิธีรับศีลเท่านั้น ส่วนอานิสงส์ที่เราสาธุเอาเมื่อกี้นี้ อาจจะเป็นโมฆะไปก็ได้ เพราะอานิสงส์ของศีลนั้น จะได้รับเฉพาะผู้ที่ มีเจตนารักษาศีลเท่านั้น ส่วนผู้รับศีลเฉยๆ ไม่มีการรักษา จะมีอานิสงส์อย่างไร จะได้เหมือนกันกับผู้รักษาศีลหรือไม่ ผู้เขียนยังหาข้อตอบไม่ได้ ขอให้ท่านตอบท่านเองนั่นแหละดี แต่อย่าให้เป็นศีลนกแก้วนกขุนทองก็แล้วกัน

๒. สมาทานวิรัติ

ศีลที่เกิดจากสมาทานวิรัตินี้ ไม่ได้เกิดจากการว่าตามพระแต่อย่างเดียว เราก็สามารถสมาทานว่าศีล ๕-๘ ได้ทุกข้ออยู่แล้ว **จงตั้งใจสมาทานเอาศีล ๕ หรือศีล ๘ ด้วยตัวเองก็ได้ จะกำหนดรักษาศีลกี่วันก็กำหนดเอาเอง และเว้นข้อห้ามของศีลเสียเอง** การรักษาศีลได้โดยวิธีนี้ น้อยคนจะรักษาได้ เพราะศีลเนื่องจากกรรม มีเจตนาเป็นที่ตั้ง มีสัจจะคือเป็นผู้มีความจริงอยู่ในตัว

สัจจะตั้งไว้ได้อย่างไร ทำให้ได้ตามสัจจะที่ตั้งไว้ นี้ศีลของผู้มีปัญญาที่ฉลาด สามารถรักษาศีลได้ทุกสถานที่ ถึงจะไม่ได้รับศีลจากพระ ก็มีปัญญาความฉลาดสามารถสร้างศีลให้เกิดขึ้นกับจิตตัวเองได้ **นี่คือบุคคลที่พึงศีลตัวเองได้แล้ว** ศีลนี้เกิดขึ้นด้วยกรรมและตั้งอยู่ด้วยกรรม การรักษาศีลอย่างนี้ จึงจะได้รับอานิสงส์ ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ฉะนั้น ขอท่านจงได้ฝึกใจในการรักษาศีลโดยวิธีนี้ให้ได้

๓. เจตนาวิริตี

ศีลที่รักษาโดยเจตนาวิริตีนี้ การรักษาเหมือนกันกับข้อ ๒ ในสมათานวิริตี เพียงผิดกันในการใช้เสียง และกำหนดตามข้อของศีลเท่านั้น เพราะ **เจตนาวิริตีนี้ไม่ต้องใช้เสียง** จะอยู่ด้วยกันเป็นหมู่ ก็ไม่แสดงเสียงในพิธี ให้ใครรู้จัก **เพียงมีเจตนาด้วยใจเท่านั้น** เพราะศีล ๕ ศีล ๘ ก็รู้ข้อห้ามอยู่แล้ว จะรักษาศีลในหมวดไหนที่ตั้งใจเจตนา เว้นเองเสียเลย นี่เราก็ต้องฝึกตัวให้รักษาศีลได้แบบง่ายๆ โดยไม่ต้องมีพิธีรับรอง

เมื่อถึงที่คับขันจะมีอันตรายเข้ามาถึงตัว ก็รีบเจตนา รักษาศีลโดยวิธีนี้ให้ทันเหตุการณ์ เช่น การเจ็บไข้ได้ป่วย หรือสถานที่ที่ไม่มีพระสงฆ์ **ถ้าโอกาสไม่อำนวยไม่สะดวก ในกาลเวลาของเรา และกาลเวลาของพระ เพื่อไม่ให้เสียเวลา เราก็ต้องเจตนาวิริตีเอาศีลด้วยตัวเอง** นี่คือนั้ผู้มีความฉลาดชาติบัณฑิต ผู้มีปัญญาที่พร้อมแล้ว และเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเองเต็มที่ **นี่คือผู้ที่มีความจริงอยู่ในใจ จึงไม่มีปัญหาอะไร ในการรักษาศีล**

ภกั๑ว่าตนเมืงที่งัก
ก็ตวรงักเขตนในดี
เมื๑งักเขตนภยในดี๑ได้๑แล้ว
ส่วนภย ๑จากกเมื๑น๑น๑ว่า๑ได้๑งักเขต๑อ๑ย

พระพรหมญาณูปะถัมภ์

๔. สัมปตตวิริตี

ศิลปะที่เป็นสัมปตตวิริตินี้ ก็เป็นศิลปะที่ไม่ได้รับจากพระ เช่นเดียวกัน เป็นศิลปะที่เกิดขึ้นด้วยกรรมและเกิดเป็นบางครั้ง บางคราวไม่ตลอดไป ถึงผู้นั้นจะไม่รู้จักศิลปะ ก็เป็นเหตุที่จะให้เป็นศิลปะเกิดขึ้นที่จิตได้ แต่ไม่เกิดศิลปะพร้อมกัน ครั้งละหลายข้อ

สมมติว่า นาย ก. ไม่เคยรู้จักศิลปะมาก่อนแม้แต่ข้อเดียว เป็นคนมีนิสัยชอบฆ่าสัตว์เป็นอาหาร ถ้าหากนาย ก. ไปเห็น ปลาที่กำลังจะตายด้วยน้ำจะแห้ง หรือสัตว์อื่นจะตายด้วยวิธีใดก็ตาม เมื่อนาย ก. เกิดความเมตตาสงสารสัตว์ดังกล่าว แล้วนำสัตว์นั้นไปปล่อยในที่ปลอดภัยให้พ้นไปจากความตาย เพราะมีปัญญาคิดได้ว่า ถ้าปล่อยไว้ในที่นี้สัตว์เหล่านี้ต้องตาย จึงเกิดความเอ็นดูสงสาร แล้วเอาสัตว์ไปปล่อยเสีย ศิลปะข้อนี้ เกิดขึ้นจากกรรม คือปัญญา เมตตา กรุณา นี่เป็นศิลปะที่เกิดขึ้น เป็นสัมปตตวิริตี ดังคนที่ซื้อสัตว์บก สัตว์น้ำไปปล่อยให้ สัตว์นั้นได้พ้นจากความตาย นี่ก็เข้าข่ายในศิลปะสัมปตตวิริตี เช่นกัน ส่วนศิลปะข้ออื่นๆ เมื่อเกิดขึ้นโดยบังเอิญอย่างนี้ ก็เป็นศิลปะในสัมปตตวิริตีทั้งสิ้น

๕. สมุจเจทวิริตี

สมุจเจทวิริตินี้ เป็นทั้งโลกีย์ และโลกุตระ หรือ เป็นได้ทั้งปุถุชน และพระอริยะชั้นพระโสดาขึ้นไป ส่วนศิลปะ ๕ ของพระอริยโสดานั้นเป็นสมุจเจทวิริตีตายตัวอยู่แล้ว เป็นศิลปะที่ไม่มีเจตนา เป็นศิลปะที่ไม่มีปราคมาสความลูบคลำ เป็นศิลปะที่ไม่มีการต่างพร้อย ไม่มีการเศร้าหมองขุ่นมัว เป็นศิลปะที่ปกติเป็นอริศิลปะพร้อมแล้วอย่างสมบูรณ์ นี่เพียง อธิบายโดยย่อในสมุจเจทวิริตี คือศิลปะของพระอริยโสดา ที่เป็นฝ่ายโลกุตระ

แต่บัดนี้ต้องการให้เรารู้จักในสมุจเจทวิริตีที่เป็น ฝ่ายโลกีย์บ้าง **ถึงจะเป็นปุถุชนก็รักษาศิลปะให้เป็นสมุจเจทวิริตีได้** ถึงจะไม่สมบูรณ์เต็มที่แต่ก็มีส่วนดีอยู่มากทีเดียว ลักษณะของศิลปะปุถุชนที่เป็นสมุจเจทวิริตีเป็นดังนี้

สมมติว่าผู้นั้นยังเป็นปุถุชน มีปัญญาที่ฉลาด มีศีลธรรมประจำใจอย่างเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ ตั้งใจด้วยเจตนา อย่างไต่หย่อมทำได้เต็มที่ **ถ้าผู้นี้เขามีความพร้อมแล้ว ด้วยเจตนา ด้วยปัญญา ด้วยสัจจะเต็มที่ว่าจะรักษา**

ศีล ๕ นี้ตลอดชีวิต เมื่อเรามีความตั้งใจได้ถึงขนาดนี้ ก็นับเข้าเป็นสมุจเฉทวิริตซ์ขั้นโลกีย์ได้ เพราะเป็นผู้สลัดตัวออกจากเวร ๔ ประการได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ผู้ที่ปฏิญาณตนรักษาศีลได้ถึงขั้นนี้ก็หายากอย่างยิ่ง

ส่วนท่านผู้อ่านหนังสืออยู่นี้ จะกล้าปฏิญาณตนรักษาศีล ๕ อย่างนี้ได้หรือไม่ คิดว่าคงรักษาได้นะ ถ้าไม่ได้ตลอดชีวิต จะทดลองเอาสัก ๒ - ๓ ปีจะได้ไหม ให้ถือว่ากำลังฝึกตัวก็แล้วกัน เมื่อฝึกตัวได้สักครั้งหนึ่งแล้ว เราก็คงได้สัมผัสในอนิสงส์อย่างสมใจ ต่อไปก็สามารถปฏิญาณตนรักษาศีล ๕ ตลอดชีวิตได้

การรักษาศีลเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่บอกให้ใครรู้ก็ได้ เพราะข้อห้ามของศีลเรารู้อยู่แล้ว แต่ตัวเรายังเป็นผู้ไม่จริงเท่านั้น การฝึกตัวให้เป็นผู้มีความจริง ฝึกความกล้าหาญกล้าตัดสินใจในสิ่งที่ถูกต้อง ทำไม่จะทำไม่ได้ เพราะฝึกความกล้าในการตัดสินใจนี้ เป็นนิสัยเป็นปัจจัยให้ตัดความลังเลสงสัย และตัดในปรามาสที่ลุ่มๆคล่ำๆ นี้ไม่รู้จะลุ่มคล่ำกันไปถึงไหน พยายามฝึกใจให้ตัดกระแสดูบ้าง การตัดกระแสเล็กๆน้อยๆก็ยังไม่กล้า ไฉนจะไปตัดกระแสของภพทั้งสามได้เล่า

ธรรมที่ตั้งไว้ก่อนศีล ๔ ประการ

๑. จันทะ
๒. วิริยะ
๓. จิตตะ
๔. วิมังสา

ธรรมทั้ง ๔ ประการนี้ ต้องเตรียมไว้ก่อนรักษาศีล เรียกว่าธรรมเป็นที่วางศีล ธรรมเป็นที่เก็บศีล ถ้าศีลไม่มี ธรรมเป็นที่รองรับ ศีลไม่มีธรรมเป็นสิ่งดูตึงก็จะหายไปทั้งหมด จะรับศีลจากพระวันละสิบครั้ง ศีลก็หายไปสิบหน นั่นคือคนรับศีล

ส่วนคนรักษาศีล ผู้นั้นต้องมีธรรม คือ

จันทะ มีความพอใจที่จะรักษาศีล

วิริยะ มีความเพียรพยายามรักษาศีลให้ได้

จิตตะ มีใจฝึกฝนในศีลของตนที่มีอยู่แล้ว ให้ศีลมีความมั่นคงตลอดไป

**วิมิงสา หมั่นตรึตรองด้วยปัญญาพิจารณาคุณของ
ศีลอยู่เสมอ** เพื่อให้จิตเรามีความร่าเริง มีความภูมิใจในศีล
ของตน ใช้ปัญญาพรรณนาคุณของศีลอยู่บ่อยๆ และใช้ปัญญา
ปลอบโยนใจในความสามารถของตนเองว่า ตนเกิดมาไม่เสียชาติ
ที่เป็นมนุษย์ที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา และมาพบครูอาจารย์
ผู้ให้ความสว่างทางใจ และ**ใช้ปัญญาปลอบโยนใจตัวเองว่า**
บุญเก่าที่เราสร้างมาแล้วหลายชาติ พึ่งมาเป็นกำลังอุดหนุน
เปิดทาง ให้เราได้ดีในชาตินี้อย่างสมใจ ต้องใช้
ปัญญาอบรมจิตตัวเอง ให้รักษาบุญเก่าและบุญใหม่ไว้ให้
มั่นคง

นี่เป็นทรัพย์ภายใน น้อยคนจะรักษาได้ เมื่อเรามี
ศีล มีธรรม เป็นหลักให้แก้ไขแล้วอย่างนี้ ก็พยายามรักษาใจ
ให้มีความผ่องใสอยู่เสมอ ใช้ปัญญาหาอุบายมาปลอบโยน
ให้ใจได้ยิ้มอยู่ตลอดเวลา เราก็จะเห็นคุณค่าในการรักษาศีล
เห็นคุณค่าในการปฏิบัติธรรม **ความขยันหมั่นเพียร**
ความพอใจ ความเอาใจใส่ในการปฏิบัติรักษา สติปัญญา
ในการคิดค้นหาข้อธรรมมาพิจารณาให้ลงสู่สังขารธรรม
คือไตรลักษณ์ก็จะเป็นของต่อเนื่องกัน การรักษาศีล
อย่างนี้แล จึงจะมีที่เชื่อมต่อกันกับ สมาธิได้

ฉะนั้น การใช้ปัญญา สัมมาทสิฐิ ก็ต้องวางความ
เห็นชอบไว้ในเบื้องต้น ให้เป็นปัญญาขั้นพื้นฐานที่ถูกต้อง
มั่นคง เมื่อปัญญาขั้นพื้นฐานวางไว้ตรงแล้ว ปัญญาในท่ามกลาง
ปัญญาในที่สุด ที่เรียกว่า วิปัสสนาญาณนั้น ก็เป็นผลต่อเนื่อง
กันดังนี้แล

การแสวงหาครูเป็นสิ่งสำคัญ

ถ้าเราได้รับอุบายจากครูอาจารย์ที่เป็นสัมมาทิฐิ คือปัญญาที่เห็นชอบอย่างถูกต้องแล้ว การปฏิบัติก็จะก้าวหน้า ไปอย่างรวดเร็ว เว้นเสียแต่ผู้ที่ไม่จริงจังในตัวเองเท่านั้น ฉะนั้น การแสวงหาครูจึงเป็นแนวทางเบื้องต้น เพราะเรายังพึ่งตัวเองไม่ได้ เหมือนกันกับเด็กที่มีความต้องการ พึ่งพ่อแม่ หรือเหมือนกับนักเรียนที่ยังพึ่งความรู้จากครู เนื่องจากเรายังพึ่งสติปัญญาความฉลาดความสามารถตัวเอง ยังไม่ได้ ยังไม่กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง ฉะนั้น การศึกษา จากครู จึงเป็นอุบายปูพื้นฐานทางปัญญาที่จะก้าวขึ้นไปสู่ ความฉลาดเฉียบแหลม

เมื่อได้รับอุบายจากครูแล้ว ต้องมาฝึกนึกคิดด้วย ปัญญาตามความสามารถของตัวเอง เพราะการศึกษาจากครู เป็นเพียงภาคทฤษฎีเท่านั้น ส่วนภาคปฏิบัติเป็นหน้าที่ ที่ตัวเองต้องใช้ความสามารถ ฝึกความฉลาดในการคิดอ่าน ตรึกตรอง ให้ถูกต้องตามเหตุและผล จึงเรียกว่า ตนแล เป็นที่พึ่งของตน ส่วนคนอื่นเป็นเพียงบอกอุบายให้เท่านั้น ฉะนั้น การแสวงหาครูก็มีการเลื่องอยู่มาก ตั้งแต่อุปติสสะ

ถ้าตั้งหลักสัมมาทิฐิ
มีสมาธิที่เห็นชอบ วัตถุประสงค์แล้ว
ก็ไม่มีปัญหา

จะได้ผลเร็วหรือช้า

ก็ขึ้นอยู่กับนิสัย ความสามารถ และความเพียร

พระอาจารย์คุณ วิมลจิต

(พระสารีบุตร) เมื่อครั้งยังแสวงหาครู ท่านก็ยังไม่ได้อาจารย์
สฤษฎ์เวลัญฐบุตร คือเขาอยู่กับอาจารย์สฤษฎ์มานาน นิสัยของ
ผู้มีความฉลาดที่ยังฝังใจอยู่ในส่วนลึก จึงเกิดความไม่แน่ใจ
ในอาจารย์ เพราะอุบายการสอนของอาจารย์สฤษฎ์ยังไม่สมเหตุ
สมผล จึงคิดได้ว่าอาจารย์อื่นที่ดีกว่านี้มีไหม จึงได้ปรึกษากับ
กับเพื่อนชื่อโกลิตะ (พระโมคคัลลาน์) แล้วตั้งสัญญากันว่า
ถ้าใครเห็นครูอาจารย์ที่ดีอยู่ที่ไหนขอให้บอกกัน

ในวันหนึ่ง อุปติสสะ ไปแสวงหาครูที่กรุงราชคฤห์
แต่เช้า บังเอิญไปพบพระอัสสสิกำลังบิณฑบาต พอมองเห็น
พระอัสสสิเท่านั้น ใจจึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธา คิดอยากจะฟัง
ธรรม และถามอะไรกับท่านในขณะนั้น แต่เชื้อของนักปราชญ์
ผู้ฉลาดที่ฝังใจ จึงนึกขึ้นได้ว่า สถานที่นี้ยังไม่เป็นที่เหมาะสม
จากนั้นก็เดินตามหลังท่านไปห่างๆ คิดว่า ถ้ามีจังหวะ กาล
ที่เหมาะสมเวลาใด ก็จะถามท่านและฟังธรรมจากท่าน

เมื่อพระอัสสสิบิณฑบาตออกนอกเมืองไปแล้ว ก็ได้
โอกาสถามตามความตั้งใจไว้แล้ว จึงถามว่า ท่านบวชจากสำนัก
ของใคร และใครเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน พระอัสสสิ
ตอบว่า ข้าพเจ้าบวชอยู่ในสำนักของพระสมณโคดม
พระสมณโคดมเป็นครูเป็นอาจารย์ของข้าพเจ้า อุปติสสะ
พูดว่า ข้าพเจ้าขอฟังธรรมจากท่าน ขอท่านได้โปรดแสดงธรรม

แก่ข้าพเจ้าด้วย พระอัสสสิก็พูดถ่อมตัวไว้ว่า ข้าพเจ้าเป็น
พระที่บวชใหม่ ไม่สามารถแสดงธรรมให้พิสดารให้ท่านฟังได้
อุปติสสะพูดว่า ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าขอฟังธรรมแต่โดยย่อก็ได้
จากนั้นพระอัสสสิก็ได้แสดงธรรมในหัวข้อย่อๆ ว่า

เย ธมมา เหตุปฺปภาวา เตสํ เหตุํ ตถาคโต
เตสญจ โย นิโรธจ เอวํ วาที มหาสมโณ

ธรรมเหล่านี้ไม่มีเหตุเป็นแดนเกิด ธรรมเหล่านี้
ย่อมดับไปเพราะเหตุ พระสมณโคดมท่านตรัสไว้อย่างนี้
พออุปติสสะ ได้ฟังธรรมเพียงเท่านี้ ก็ยกมือสาธุ พร้อมทั้ง
พูดว่า ข้าพเจ้ารู้แล้วซึ่งธรรมนี้ อุปติสสะ ก็ได้บรรลุธรรม
เป็นพระอริยโสดาในขณะนั้นเอง

นี่คือ การแสวงหาครู กว่าจะได้ครูผู้ที่ท่านเป็น
สัมมาทิฐิ ก็ชื่อว่าเป็นของยากอย่างหนึ่ง นี่คือ สัมมาทิฐิ
ได้มาพบกันกับสัมมาทิฐิ ถึงจะได้ฟังธรรมเป็นอุบายสั้นๆ
ก็ได้ผลคุ้มค่า หรือ หากผู้มีนิสัยเป็น สัมมาทิฐิ มาแต่เดิม
แล้วก็ตาม ถ้าไปได้ครูผู้เป็น มิจฉาทิฐิ จะอยู่ด้วยกัน
นานจนตลอดชีวิตก็ไม่ได้ผล จะเหมือนดัง อุปติสสะ
กับ อาจารย์สฤษฎ์นั่นเอง

จึงเหมือนกับดอกบัวที่กำลังจะโผล่ขึ้นจากผิวน้ำ
หรือโผล่ขึ้นมาแล้วก็ตาม เมื่อยังไม่ได้รับแสงพระอาทิตย์

ดอกบัวนั้นก็มีได้เบ่งบานได้เลย นี่เราเป็นดอกบัวที่กำลังจะพ้นจากน้ำ หรือพ้นน้ำขึ้นมาแล้ว คอยรับแสงพระอาทิตย์อยู่ มีไม้หรือ อย่าย่ไปตีคุณค่าตัวเองว่า กำลังจะแตกต่มอยู่ในเหง้าบัวอยู่ ถ้าคิดอย่างนี้ก็จะหมดกำลังใจ ถึงอย่างไรก็ดันให้พ้นขึ้นจากน้ำให้ได้ อย่าย่พึ่งริบบานในน้ำนะ เต่าปลาเห็นมันจะเอาไปกินเสียก่อน ดังครูอาจารย์ท่านเคยพูดอยู่บ่อยๆ ว่า **อย่าชิงสุกก่อนห่าม** ดังนี้ นี่นิสัยศิษย์ที่เป็นสัมมาทิฐิ แต่ไปได้ครูผู้เป็น มิจฉาทิฐิ ความเห็นผิดของครูอาจารย์นั้น ย่อมปิดบังมรรคผล นิพพาน ของลูกศิษย์ได้ดังที่อธิบายมานี้

ถ้าลูกศิษย์ เป็น มิจฉาทิฐิ มีความเห็นผิดอยู่บ้าง แต่เมื่อไปได้ครูอาจารย์ผู้เป็น สัมมาทิฐิ มีปัญญาความเห็นที่ชอบธรรม เมื่อลูกศิษย์นั้นอาศัยได้ยินได้ฟังอยู่บ่อยๆ และพิจารณาด้วยเหตุผล ในหลักสัจธรรม คือความจริง อยู่บ่อยๆ มิจฉาทิฐิ ความเห็นผิดของลูกศิษย์ก็จะค่อยหายไปเอง ถึงจะอยู่ในชั้น เนยยะ จะช้าอยู่บ้าง ก็ยังดีกว่าที่จะเห็นผิดตลอดไป

ถ้าลูกศิษย์ก็เป็นนิสัย มิจฉาทิฐิ มีหนาซ้ำยังไปได้ ครูอาจารย์ผู้เป็น มิจฉาทิฐิ เหมือนกัน ในชีวิตนี้จะบอกได้ว่า นั่นคือออกจากเส้นทางของมรรคผลนิพพาน ไม่สามารถจะเข้ากระแสในอริยมรรค อริยผล ได้ตลอดทั้งชีวิตนี้เลย

ดังคำที่ว่า คนตาบอด จูงคนตาบอด ไปไม่รอด เพราะตาบอดจูงกัน จึงอยู่ในขั้น ปทัชชหะระ ช่วยกันไม่ได้เลย

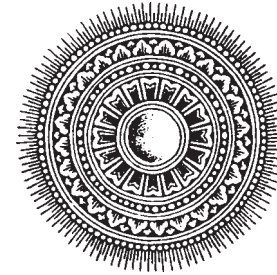
การแสวงหาครูอาจารย์จึงถือว่าเป็นหลักสำคัญในภาคปฏิบัติ เพราะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อ เหมือนกับผู้ตกอยู่ในกลางดงใหญ่ ที่มีภัยนานาชนิดรอบตัว และทางที่จะแยกซ้ายแยกขวาก็มีหลายเส้น ถ้าผู้ที่มีตาดี ก็พอจะรู้เส้นทางตามป้ายที่บอกไว้แล้ว จะผ่านพ้นจากดงใหญ่ และพ้นจากปากเสือไปได้อย่างปลอดภัย ถ้าบอดมืด ตกอยู่ในกลางดงเช่นกัน จะได้รับเคราะห์ร้ายด้วยประการใด จะไปให้พ้นจากดงนั้นหรือเปล่า นี้ก็ให้เราคิดดูก็แล้วกัน

ภาคปฏิบัตินี้ จึงเป็นจุดที่สำคัญมาก ถ้าตั้งหลัก สัมมาทิฐิ ปัญญาที่เห็นชอบ ไว้ตรงแล้วก็ไม่มีปัญหา จะได้รับผลเร็วหรือช้า ก็ขึ้นอยู่กับนิสัย ความสามารถ และความเพียรของผู้นั้น ข้อสำคัญก็คือให้ถึงฝั่งในชาตินี้ก็แล้วกัน ฉะนั้น ขอให้ทุกท่าน มีความตั้งใจปฏิบัติด้วยความเข้มแข็ง แสวงหาครูผู้ชี้แนะอุปาย ในการปฏิบัติให้ถูกต้อง จึงจะเป็นเข็มทิศชี้วิถีชีวิต ให้เราได้ ข้ามกระแส ผ่านพ้นไปได้อย่างปลอดภัย

ผู้ชื่อบริษัท ดอว์ฮวาบเซิมทอได้ทราบต่อ
 ที่เห็นภาพเอาใจไว้ ในรักใจไว้
 เราไม่ดรรคา แสงที่รอดที่ตายในหม่อมมนุษย์
 และมนุษย์ที่อภัยที่ขบถในใจที่ออกต่อไป

พระอาจารย์คุณ วิเศษคุณ

พุทธทำนาย ๑๖ ข้อ

พระอาจารย์คุณ วิเศษคุณ

วัดป่าบ้านค้อ
 ต.เขื่อนน้ำ อ.บ้านฝืด จ.อุดรธานี

คำปรารภ

พุทธทำนายในสุบินนิมิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล ๑๖ ข้อ ที่ท่านกำลังอ่านอยู่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านในต้นฉบับเดิมที่นักปราชญ์เจ้าในยุคนั้น ได้เรียบเรียงเอาไว้ในบางจุด บางข้อความ บางสำนวน ผู้อ่านในยุคนี้อาจจะไม่เข้าใจในความหมาย ข้าพเจ้าจึงได้เอาจุดนั้น ข้อความนั้น มาเรียบเรียงให้เป็นสำนวนที่อ่านง่าย เข้าใจได้ง่าย ไม่ต้องตีความ อ่านแล้วจะเข้าใจในความหมายนั้นทันที ส่วนเนื้อหาสาระในความหมายเดิมทรงเอาไว้ ไม่ได้แก้ไขแต่อย่างใด เพียงเอาสำนวนเก่าในบางจุด มาเรียบเรียงใหม่ให้สอดคล้องกันกับยุคสมัยในปัจจุบันนี้เท่านั้น

ฉะนั้น ขอให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาความจริงในพุทธทำนายนี้ ขอทุกท่านจงวินิจฉัยในคำพุทธทำนายดังจะได้อธิบายต่อไปดังนี้

พระอาจารย์ทูล ขิปปปัญโญ
(พระอาจารย์ทูล ขิปปปัญโญ)

สารบัญ

	หน้า
สุบินนิมิตข้อที่ ๑	๗๕
สุบินนิมิตข้อที่ ๒	๗๖
สุบินนิมิตข้อที่ ๓	๗๗
สุบินนิมิตข้อที่ ๔	๗๘
สุบินนิมิตข้อที่ ๕	๗๙
สุบินนิมิตข้อที่ ๖	๘๑
สุบินนิมิตข้อที่ ๗	๘๔
สุบินนิมิตข้อที่ ๘	๘๕
สุบินนิมิตข้อที่ ๙	๘๗
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๐	๘๘
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๑	๘๙
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๒	๙๖
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๓	๙๘
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๔	๑๐๐
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๕	๑๐๑
สุบินนิมิตข้อที่ ๑๖	๑๐๓

การอุปถัมภ์ของมหาเถรสมาคม
อย่างขาดแคลนขาด ขาดขาด ไม่เพียงพอ

พุทธทศวรรษ ๑๖ ปี

พุทธทำนาย ๑๖ ข้อ

ในครั้งพุทธกาลนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตที่แปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุร้ายอย่างไร จึงได้นำเรื่องนี้ไปนมัสการทูลถามพระพุทธรเจ้ารวมทั้งหมด ๑๖ ข้อ

สุบินนิมิตข้อที่ ๑

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นโคล่าสัน ๔ ตัว วิ่งมาจากทางทิศทั้ง ๔ มีลักษณะอาการเกรี้ยวกราด ประดุจจะชนกันด้วยความโกรธแค้นมานาน พอโคทั้ง ๔ วิ่งเข้ามาใกล้กันแล้ว กลับถอยห่างออกจากกันไป ไม่ชนกันเลย

พระพุทธรเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้านั้น จะเกิดภัยธรรมชาติขึ้น คือ ฟ้าฝนจะไม่ตกต้องตามฤดูกาล จะมีก้อนเมฆขนาดใหญ่ลอยมาจากทิศทั้ง ๔ เหมือนกับ ฟ้าฝนจะตกลงมาในพื้นปฐพีอย่างหนัก เมื่อก้อนเมฆทั้ง ๔

ลอยเข้ามาใกล้กันแล้ว ก็ลอยถอยห่างออกจากกันไป ไม่มี
ฝนตกลงมาในพื้นที่ปลูกได้เลย ข้าวกล้าในนา พืชผลธัญญาหาร
ต่างๆ ก็แห้งแล้งตาย มนุษย์ และสัตว์ทั้งหลาย ก็พากัน
อดอยากยากเข็ญ ล้มตายเป็นจำนวนมาก เหตุการณ์อย่างนี้
จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๒

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินเห็นต้นไม้ขนาดชนิด
ยังไม่ใหญ่โตพอที่จะมีดอกมีผล แต่ต้นไม้ต้นเต็มไปด้วยดอก
และผล จนกิ่งก้านสาขารองรับดอกผลนั้นไม่ไหว

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น กุมารี่ที่มีวัย
ยังไม่ควรจะมีสามี แต่กุมารี่นั้นอยากแต่งงานให้เป็นครอบครัว
เพราะมีความกระสันใฝ่ฝันในราคะตัณหา ใจมีความกำเริบ
ในกามคุณ มีความยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
เป็นอย่างมาก มีความอยากในกามารมณ์แห่งความรัก
ความใคร่ จึงได้แต่งงานกันเมื่ออายุยังวัยเด็ก ไม่ถูกต้อง
ตามประเพณีนิยม

บางคนมัวสุขกันไม่มีความละอาย เยี่ยงสัตว์ดิรัจฉาน
เมื่อตั้งครรรค์ขึ้นมาก็หาวิธีฆ่าลูกในท้องของตัวเอง จึงเป็น
บาปกรรมต่อไปในภายภาคหน้ายิ่งนัก เด็กบางคนยังมีพ่อแม่
เลี้ยงดูอยู่บ้าง เด็กบางคนพ่อแม่เลี้ยงดูไม่ไหว จึงได้ปล่อยปละ
ละเลย ให้หาขอทานกินตามลำพัง เป็นเด็กเร่ร่อนจรจัด ไม่มี
พ่อแม่ ไม่มีตระกูล ไม่มีการศึกษา ไม่มีที่พึ่งอาศัยในบ้านเรือน
ค่าที่เหนนอนที่นั่น อดบ้าง อิ่มบ้าง นำเวทนายิ่งนัก เหตุการณ์
อย่างนี้จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น ใครได้ไปเกิดในยุคนั้น
สมัยนั้นก็ต้องพบเห็นเหตุการณ์อย่างนี้แล

สุบินนิมิตข้อที่ ๓

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นฝูงพ่อแม่โค
ทั้งหลาย พากันดูตกินนมลูกของตัวเอง

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น พ่อแม่ทั้งหลาย
จะได้อาศัยกินหยาดเหงื่อแรงงานของลูก อาศัยข้าวปลาอาหาร
เครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆ ที่ลูกแสวงหามาเลี้ยงดู พร้อมทั้ง
เงินทองก็ต้องแบ่งปัน ให้พ่อแม่ได้จับจ่ายใช้สอย ในยุคนั้น

สมัยนั้น พ่อแม่ก็ต้องเอาอกเอาใจลูกยิ่งนัก ต้องประจบประแจง
ปะหละลูกลูกอยู่เสมอ ถ้าพูดต่อลูกดีๆ ลูกก็แบ่งปันเงินทอง
ให้ได้ใช้บ้าง ถ้าพ่อแม่พูดไม่ดีก็จะไม่ได้รับส่วนแบ่งอะไร
จากลูกนี้เลย เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภพภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๔

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นฝูงคน
ทั้งหลาย พากันจับลูกโคตัวเล็กๆ เข้าเทียมแอกเพื่อลาก
ล้อเกวียน เมื่อลากไปไม่ไหวก็จะพากันเขี่ยนตี

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภพภาคหน้าโน้น คนทั้งหลายจะ
พากันนิยมเอาเด็กที่จบปริญญาใหม่ๆ ไปรับราชการแผ่นดิน
บริหารการพัฒนาประเทศชาติบ้านเมืองอันเป็นงานที่หนัก
ถึงจะมีความรู้ก็ทำตาม แต่เด็กนั้นยังขาดประสบการณ์
ขาดความสามารถ ขาดความรู้ ขาดความรอบคอบ
ในการบริหารเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม จึงเกิดความ
ผิดพลาดล่าช้า ไม่ทันต่อเหตุการณ์ ขาดความรับผิดชอบ
ขาดดุลการค้า ทำให้ประเทศชาติเสียหาย ทำให้ถ่วงความเจริญ

ของประเทศชาติ ทำให้คนดูว่ากล่าวนานาประการ
เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภพภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๕

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นม้าตัวเดียว
หัวเดียว มีสองปาก กินหญ้าได้สองทาง กินเท่าไรก็ไม่
มีความอึดพอ

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภพภาคหน้าโน้น คนผู้มีหน้าที่
ตัดสินใจตัดสินคดีความต่างๆ จะใช้อุบายวิธีอันมีเล่ห์เหลี่ยมเพื่อ
เอาเงินจากคู่กรณีทั้งสอง เอาทั้งฝ่ายโจทก์ เอาทั้งฝ่ายจำเลย
เพื่อเป็นค่าจ้างรางวัลในการวินิจฉัยคดีความบ้าง เอาค่านับบ้าง
เอาค่านับบ้าง ถ้าไม่ได้ตามคำเรียกร้อง ก็จะไม่รับเรื่องที่มา
ร้องเรียน ต้องการทำอะไรเรียกร้องเอาตามใจชอบ ถ้าเรื่องเล็กๆ
น้อยๆ ก็เรียกร้องเอาน้อย ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ ก็เรียกร้อง
เอาเงินอย่างเต็มที่ แล้วจึงจะมาวินิจฉัยตัดสินคดีต่อไป
เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภพภาคหน้าทั่วโลก

สุบินนิมิตข้อที่ ๖

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นมีหมู่มนุษย์
ถือถาดทองคำอันมีค่ามหาศาล ไปวางให้สุนัขจิ้งจอก
ถ่ายอุจจาระปัสสาวะใส่

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภพภาคหน้าโน้น กลุ่มคนที่โง่เขลา
ปัญญาทึบ จะเอาพระธรรมคำสอนของเราตถาคต ไปให้
ลัทธิต่างๆ เขี่ยบย่ำทำลาย แล้วถ่ายทอดคำสอนของเขา
ที่สกปรกโสโครกด้วยกิเลสตัณหา มากลบเกลื่อนคำสอน
ของเรา แล้วดัดแปลงแก้ไขคำสอนของเราให้เข้ากันกับลัทธิ
ของเขา แล้วประกาศว่า คำสอนของเราตถาคต เป็นส่วนหนึ่ง
ในลัทธิของเขา ให้คนทั้งหลายมีความเข้าใจผิดว่า คำสอน
ของเราเข้ากันได้กับของเขา ถือว่าเป็นอันเดียวกัน ลัทธิเหล่านั้น
ไม่รู้คุณค่าในคำสอนของเราตถาคตแต่อย่างใด เรื่องอย่างนี้
ก็จะมีเมื่อเราตถาคตนิพพานไปแล้ว และจะมีลัทธิต่างๆ
มาอวดอ้างว่าเป็นศาสนาที่มีจำนวนมาก

อนาคตต่อไปในภพภาคหน้า กลุ่มคนมีการศึกษา
เล่าเรียน ในพระธรรมคำสอนของเราตถาคต มีความเข้าใจ

ตั้งตนพาลเมื่อนั้นจะได้อดร้อน
ตงตงขันทร (ไลวธ-ตมฺหา)
ไม่เมื่อนั้นธรรม ทางโลก เวระทตธรรม
อนัตตํ ไลวธตมฺหา อธิษธ
เมื่อนั้นปิตฺตวาทิตามลิต เวระ ฐก
แนวรมตตตมฺทวตตมฺทที่รตตตต (ยฺชฺษา)

พระพรหมญาณสังขการ

ในคำสอนของเราดีแล้ว แต่ก็ทำให้คำสอนของเราได้เกิดความมัวหมอง เพราะเบียดเบียนด้วยความอยากของตน เขาจะเอาพระธรรมคำสั่งสอนของเราไปดัดแปลงแก้ไข แล้วนำไปขายให้แก่ลัทธิอื่นๆ ลัทธินั้นก็เอาคำสอนของเราไปอ้างว่านี่เป็นคำสอนของพระเจ้าของเขาเหล่านั้น จะทำให้ชาวโลกเกิดความเข้าใจผิด พวกชาวพุทธบริษัททั้งหลาย ก็เกิดความสับสนไม่เข้าใจว่า นี่เป็นคำสอนของเราตถาคต หรือเป็นคำสอนของลัทธิอื่นกันแน่

พระธรรมคำสอนของเราตถาคตที่มีคุณค่า มีความบริสุทธิ์ เหมือนถาดทองคำ ก็จะถูกคำสอนในลัทธิอื่นๆ ที่สกปรก เข้าไปเปื้อนในคำสอนของเรา ต่อไปกุลบุตรลูกหลานที่เกิดมาสุดท้ายภายหลัง ก็จะไม่รู้เลยว่า พระธรรมคำสอนของเราตถาคตที่บริสุทธิ์เป็นอย่างไร จะมีแต่คำสอนของพวกลัทธิอันสกปรกโสโครกเหล่านั้น เปื้อนในคำสอนของเรา จะไม่รู้คุณค่าในคำสอนที่บริสุทธิ์ของเราแต่อย่างใด

เหตุการณ์หนึ่ง แม้ผู้ถือบวชห่มผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ก็จะอ้างตัวว่าเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาของเราเหล่านั้นจะทำให้พระธรรมคำสอนของเราตถาคต เกิดความวิบัติเศร้าหมอง จะพากันแก้ไขเพิ่มเติมคำสอนของเราแล้วเอาความเห็นผิดของตัวเอง ที่เป็นความเห็นอันสกปรกมาผสมผสานกับคำสอนของเราตถาคต

ทำให้ชาวพุทธทั้งหลายเกิดความเข้าใจผิด จะพากันตีความหมายในพระธรรมคถาคดเคลื่อนไปจากเดิม ไม่ถูกต้องตามคำสอนของเราตถาคตแต่อย่างใด เมื่อนำไปปฏิบัติก็จะเป็นไปในมรรคผลนิพพาน จะเกิดความเข้าใจผิดไปว่า ในยุคสมัยนี้ได้หมดยุคสมัยของพระอรหันต์แล้ว ปฏิบัติอย่างไรก็ไม่ทำให้เกิดมรรคผลขึ้นมาได้ ชาวพุทธทั้งหลาย ก็ไม่ภาวนาปฏิบัติกัน แม้แต่การศึกษาเล่าเรียนในพระธรรมคำสอนของเราก็ไม่เอาใจใส่ หรือศึกษามาแล้วก็ไม่พากันปฏิบัติตาม เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภายภาคหน้าแน่

สุบินนิมิตข้อที่ ๗

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นชายคนหนึ่ง เอาหนังเสือมานั่งพ่นไฟเป็นเชือกอยู่บนม้านั่ง แล้วมีสุนัขจิ้งจอก คอยกัดกินอยู่ เมื่อพ่นเชือกเสร็จ สุนัขจิ้งจอกก็กินหมดทันที

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนผู้มีจิตใจต่ำ ปัญญาทรมาน จะได้รับสมมติยกย่องขึ้นเป็นผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ นิ่งทำงานอยู่ในพระราชสำนักระดับสูง อาศัยอำนาจพระบารมี ของพระมหากษัตริย์ ว่าราชการแผ่นดินแทนพระองค์ อยู่เบื้องนิตย์ โดยความโง่เขลาเบาปัญญา พุดจาขาด ความสำรวม กล่าวเปิดเผยความลับต่างๆในพระราชสำนัก ให้หมู่ประชาชนได้รู้ คนลัทธิต่างๆ ที่ไม่มีความหวังดี ต่อพระมหากษัตริย์ได้ยื่นเข้า จึงนำเอาไปตีแผ่โฆษณาให้คนอื่น คลายศรัทธา หมัดความเคารพในราชวงศ์พระมหากษัตริย์ เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น คนที่ไม่มีความหวังดีต่อพระมหากษัตริย์จะเป็นหนอนบ่อนไส้เสียเอง

สุบินนิมิตข้อที่ ๘

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นโองน้ำใหญ่ และโองน้ำเล็ก ตั้งอยู่ในที่แห่งเดียวกัน แล้วมีคนทั้งหลาย แย่งกันตักน้ำเทใส่โองน้ำใหญ่จนล้นเหลือ ส่วนโองน้ำเล็ก ไม่มีใครตักน้ำใส่เลย

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น จะมีคนทำบุญ โดยเลือกหน้า พระองค์ที่มีอายุมากพรรษามาก มียศถาบรรดาศักดิ์ดีในตำแหน่งต่างๆ จะมีคนให้ความสนใจ จะพากันถวายเครื่องไทยทานเป็นจำนวนมาก ล้วนแล้ว แต่ของที่ดีๆ มีค่ามีราคา ข้าวปลาอาหาร ปิ่นโตเถาขนาดใหญ่ ตั้งต่อหน้าจนเหลือเฟือ ส่วนพระเล็กเถรน้อยนั่งอยู่รอบข้าง ไม่มีใครคิดถวายอะไรเลย มีแต่นั่งดูตาปริบๆ เหตุการณ์ อย่างนี้จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๙

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นสระน้ำขนาดใหญ่ มีน้ำรอบนอกใสสะอาดเยือกเย็น ส่วนน้ำในกลางสระขุ่นข้นเป็นโคลนตม แล้วมีสัตว์น้อยใหญ่ทั้งหลายพากันแย่งชิงกินน้ำในสระที่ขุ่นข้นเป็นตมนั้น ส่วนน้ำรอบนอกที่ใสสะอาดเยือกเย็น ไม่มีสัตว์ใต้อาจะกินเลย

พระพรหมเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนจะมีความโลภความอยาก ไม่อึดพอในเงินทองมากขึ้น การงานที่สะอาดบริสุทธิ์และสุจริตไม่อยากทำ ถือว่าเงินเดือนน้อยร่ำรวยซ้ำไม่พอกับความโลภความอยากของตัวเอง จึงได้ลงสมัครตัวเข้ามาในสภาสันนิบาต เพื่อจะมีอำนาจในการบริหารงานและบริหารเงินของแผ่นดินได้อย่างเต็มที่ ใช้อุบายวิธีอันมีเล่ห์เหลี่ยมทุจริต คิดมิชอบในเงินของแผ่นดิน มือใครยาวสาวได้สาวเอา จะได้เงินมาด้วยวิธีสกปรกอย่างไร จะไม่มีความละอายแก่ใจตัวเองเลย ขอให้ได้เงินก้อนโตมากก็เป็นทีพอใจ

ในลักษณะนี้จะมีกันทั่วโลก มีทั่วทุกประเทศเขตแดน และจะเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น จะเกิดความยุ่งเหยิง

มีความเชื่อผิดในเหตุผล

จะพ้นจากความงมงาย

มีความเชื่อไร้เหตุผล

จะเกิดความสับสนตลอดไป

พระพรหมเจ้าให้คำทำนายว่า

ในสภาพสันนิบาตของประเทศนั้นๆ เพราะการแบ่งสันต่าแหน่ง ในการตูดกินเงินภายในประเทศนั้นไม่ลงตัว ผู้นั้นจะได้กินน้อย ผู้นั้นจะได้กินมาก ผู้นั้นจะไม่ได้กินอะไรเลย สูดทำยก็เกิด ังต้อกันเอง เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๐

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นหม้อหุงข้าว หม้อเดียวมีความแตกต่างกันข้าวในหม้อซีกหนึ่งสุกซีกหนึ่ง ดิบๆสุกๆอีกซีกหนึ่งข้าวไม่สุกเลย

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนในโลกนี้จะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไป อีกรกลุ่มหนึ่งจะมีความคิดว่าเรา ตถาคตเป็นที่พึ่งที่เการพจจริง พระธรรมคำสอนของเรา ตถาคตเป็นสวากขาตธรรม เมื่อนำไปปฏิบัติให้ถึงที่สุดแล้ว จะพ้นจากทุกข์ได้จริง เชื่อว่ามีมรรคผลนิพพานจริง นรกสวรรค์มีจริง กรรมดีกรรมชั่วให้ผลแก่บุคคลที่กระทำจริง ตายแล้วเมื่อยังมีกิเลสตัณหาอยู่เชื่อว่าได้มาเกิดใหม่

อีกรกลุ่มหนึ่งยังไม่แน่ใจว่า มรรคผล นิพพาน ในยุคสมัยนี้มีจริงหรือไม่ เพราะพระพุทศาสนาได้ล่วงเลย ไปนาน พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามีความสมบูรณ์ อยู่หรือไม่ พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ได้บรรลุ มรรคผลนิพพาน ในยุคนี้มีจริงหรือไม่ มีแต่ความสงสัย ลังเลไม่แน่ใจ

อีกรกลุ่มหนึ่งปฏิเสธว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ทำดีทำชั่ว ไม่ให้ผลในภายหน้าชาติหน้าตายแล้วไม่ได้เกิดใหม่ แต่อย่างไร ในช่วงปลายพุทศาสนาโน้น คนจะ เกิดเป็นมิจฉาทิฎฐิมีความเห็นผิดมากขึ้นๆ ดังนี้

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๑

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นคนพวกหนึ่ง เอาแก่นจันทน์แดงที่มีราคาแพง ไปแลกกับนมเปรี้ยวหม้อเดียว ซึ่งไม่สมค่างาคากันเลย

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนพวกหนึ่ง จะเอาพระธรรมคำสอนของเราตถาคต ไปแลกเปลี่ยน

เป็นเงินตรา จะเขียนเป็นตำราเพื่อออกจำหน่ายขายกินหารายได้เพื่อเลี้ยงชีวิต เอาพระธรรมคำสอนของเราตถาคต ทำเป็นการแสดงแต่งกลอน เพื่อผลประโยชน์ในกัณฑ์เทศน์ แสดงธรรมเพื่อเห็นแก่ค่าจ้างรางวัลอันเป็นอามิส ไม่สมคำราคากันเลย สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงปลายศาสนาของเราตถาคตโน้น

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ประการหนึ่ง ผู้หวังผลประโยชน์ในเอกโลก จะเอาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามาจัดฉากบังหน้า ใช้วาทศิลป์ของตัวเองให้เกิดประโยชน์ ตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่า เทศน์ในครั้งนี้จะได้ค่ากัณฑ์เทศน์เท่าไร นี่คือความหมายเอาแก่นจันทน์แดงไปแลกกับนมเปรี้ยว ส่วนแก่นจันทน์แดงเกรดเอที่มีคุณภาพสูงราคาแพงนั้น เป็นเรื่องความบริสุทธิ์หมายถึงวิมุติมรรคผลนิพพาน ที่เป็นคุณธรรมในระดับสูง ยากที่บุคคลจะปฏิบัติได้

หากมีผู้ปฏิบัติได้แล้วจึงสมควรอย่างยิ่ง ที่จะเรียกว่าเป็นนอานาบุญของโลก ท่านใดได้ทำบุญให้ท่านกับท่านเหล่านี้ ก็จะได้บุญมากมหาศาลทีเดียว คณะศรัทธาทั้งหลายกำลังแสวงหาจ้องมองอยู่ว่า เมื่อไรหนอ แก่นจันทน์แดงเกรดเอจะปรากฏขึ้นในโลกนี้เล่า หากมีผู้สมองใสได้ประกาศ

ตัวว่า แก่นจันทน์แดงเกรดเอได้เกิดขึ้นแล้วตั้งแต่นั้นวันทีนั้นเมื่อไร เงินทองก็จะไหลมาเทมาอย่างท่วมท้นทีเดียว ชาวพุทธทั้งหลายที่มีความกระหายในบุญ ก็จะตื่นตื่นแย่งชิงกันเข้าไปทำบุญมากมาย และจะได้ฟังธรรมในระดับสูง อันเข้มข้นอีกด้วย ทุกคนก็ต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนแสวงหาเงินทอง เพื่อนำไปบูชาธรรมแก่นจันทน์แดงเกรดเอให้สมใจ

ไม่แน่ว่า อาจจะมีแก่นจันทน์แดงเกรดเอปลอม ท่อนใหม่เกิดขึ้นอีกก็เป็นได้ เงินทองก็จะแพร่สะพัดเต็มบ้านเต็มเมือง ถ้าแก่นจันทน์แดงเกรดเอ ปลอมเกิดมากเท่าไร ผู้ใจบุญกุศลก็จะได้พากันบำเพ็ญ บุญกุศลบาปมีอย่างเต็มที่ จะสมกับคำทำนายของพระพุทธเจ้าที่ได้ทำนายเอาไว้

แก่นจันทน์แดงเกรดเอที่ว่ามานี้ ได้เกิดขึ้นแล้วหรือยัง ได้แลกกับนมเปรี้ยวหม้อเดียวหรือยัง ถ้ายังไม่เกิดก็จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้าแน่นอน ขอชาวพุทธจงพากันเตรียมนมเปรี้ยว เพื่อแลกกับแก่นจันทน์แดง พระพุทธเจ้าทำนายไว้ไว้อย่างไร ก็จะต้องเป็นไปตามคำทำนายของพระพุทธเจ้าทุกประการ ผู้ที่จะเอาแก่นจันทน์แดงที่มีราคาแพงไปแลกกับนมเปรี้ยวหม้อเดียวคิดอย่างไร ดูแล้วมันไม่สมคุณค่า

กันเลย ทำให้จึงตีความหมายในเรื่องความบริสุทธิ์ วิมุติ มรรคผล นิพพาน ลงต่ำต้อยน้อยราคาขนาดนั้น ไม่คุ้มค่ากับนมเปรี้ยวหม้อเดียวเลย

นี่คือจุดอ่อนของพระพุทธรศาสนา ขอให้พุทธบริษัททั้งหลาย จงช่วยกันรักษาดูแลปกป้องพระพุทธรศาสนาไว้ให้เป็นสมบัติแก่ลูกหลานผู้ที่เกิดมาสุดท้ายภายหลัง ได้สักการะกราบไหว้ต่อไปชั่วกาลนาน ระวังอย่าให้คนหัวใส เอาแก่นจันทร์แดงปลอมๆ มาแลกกับนมเปรี้ยวของเราอีกเลย จงมีสติปัญญาอรบรู้กับคนหัวใสเอาไว้บ้าง

มีพระวินัยข้อหนึ่ง ที่พระพุทธรเจ้าตรัสห้ามไว้ว่า ห้ามพระที่มีคุณธรรมพิเศษในตนที่เป็นจริง พุดให้ฆราวาสฟัง ถ้าพุดจะเป็นอาบัติ ถ้าพระ องค์ที่เชื่อคำตรัสห้ามของพระพุทธรเจ้า เอาพระธรรมวินัยเป็นคาสดาแล้ว พระผู้มีความคุณธรรมพิเศษในตน จะไม่กล้าล่วงเกินต่อคำตรัสห้ามของพระพุทธรเจ้าอย่างเด็ดขาด

ทำไมพระพุทธรเจ้าจึงได้ตรัสห้ามไว้แบบนี้ ก็เพราะพระพุทธรเจ้าทรงทราบแล้วว่า จะทำให้พระพุทธรศาสนาของพระองค์เสื่อมจะทำให้หมู่คณะพระสงฆ์มีความแตกแยกจะเป็นช่องว่างให้พระอสังขที่ไม่มีใครความละอายได้โอกาส

เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตัวเอง และจะทำให้คณะพุทธบริษัทเกิดความสับสน ไม่รู้ว่าพระองค์ไหนเป็นองค์จริงหรือองค์ปลอม

คนทั้งหลาย อยากถวายปัจจัยสี่แก่พระที่มีคุณธรรมสูง พระพุทธรจะเกิดความเดือดร้อน เพราะขาดปัจจัยสี่เพื่อเลี้ยงชีวิต คนทั้งหลายก็จะมองข้ามพระพุทธรเหล่านี้ไป ไม่ให้ความเคารพเชื่อถือ พระพุทธรก็จะอยู่ด้วยความลำบากขาดแคลน ในที่สุดก็จะพากันลี้กจากพระไป เมื่อพระผู้มีความคุณธรรมสูงได้ตายไปก็จะมีไม่มีใครสืบทอดพระพุทธรศาสนา คณะศรัทธาเคยให้ทาน เคยฟังธรรมจากพระผู้มีความคุณธรรมสูงมาแล้ว จะไม่กลับมาให้ความเคารพแก่พระพุทธร ไม่ยอมกราบไหว้พระองค์อื่น ๆ อีกต่อไป พระพุทธรศาสนาทั้งหมดไปจากโลกนี้

ด้วยเหตุนี้เอง พระพุทธรเจ้าจึงตรัสห้ามพระที่มีคุณธรรมพิเศษในตน พุดให้ฆราวาสฟัง ในยุคนี้ ถ้าหากมีพระพุดอวดคุณธรรมพิเศษอยู่ ก็แสดงว่า พระองค์นั้นไม่เชื่อคำตรัสห้ามของพระพุทธรเจ้า ถ้าหากพุดจริง ก็พุดเพื่อหวังผลประโยชน์ในลาภสักการะ คงไม่แตกต่างกันกับการเอาแก่นจันทร์แดงไปแลกกับนมเปรี้ยวหม้อเดียวนั่นเอง ในสมัยพุทธกาล ไม่มีพระที่รู้คุณธรรมประกาศตัวเองให้ฆราวาสฟังแต่อย่างใด เพราะเชื่อฟังข้อตรัสห้ามของพระพุทธรเจ้านั่นเอง

ที่สุดนี้ ขอให้พวกเราตั้งสติปัญญาให้ดี ให้มีศรัทธา
ประกอบด้วยปัญญา จะเชื่อในสิ่งใดจงใช้ปัญญาพิจารณา
ให้มีเหตุผลที่ถูกต้องตามหลักความเป็นจริงก่อน อย่าเป็นนิสัย
เชื่ออะไรที่มง่าย จะได้รับความเสียใจในภายหลัง

ผู้ทำดี และผู้ทำผิด
ต่างจบ

ผู้ซื่อสัตย์ ผู้รักใคร่คนดี ผู้มีบุญคุณ
ในใจใคร่รักผู้ทำดี

จิตใจดีทั้งภายใน และดีต่อคนรอบข้าง
ไม่เอาอัตตาถือปีศาจ มาเป็นคู่หู
คนดีเป็น

หนังสือธรรมะฉบับพิเศษ

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๒

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นน้ำเต้าแห้ง
เปล่ากลวงใน ตามธรรมดาแล้วจะลอยอยู่บนน้ำ แต่น้ำเต้าเปล่า
นั้นกลับดิ่งจมลงในน้ำนั้นเสีย

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนดีมีความรู้มี
สติปัญญาดี มีความรอบรู้ มีความฉลาด มีความสามารถ
มีทั้งพระและฆราวาส จะไม่ได้รับความยกย่องเชิดชูในสังคม
จะถูกการขัดขวางจากกลุ่มคนพาลสันดานชั่วอยู่ตลอดเวลา
ถ้าเป็นฆราวาสก็ไม่มีโอกาสได้ทำงาน ในการบริหารประเทศชาติ
บ้านเมือง คนมีความรู้ความสามารถ มีความซื่อสัตย์สุจริต
ไม่มีโอกาสได้รับเลือกตั้งเข้ามาในสภาสันนิบาต หรือได้รับเลือก
เข้ามาแล้ว ก็ไม่มีโอกาสได้ทำงานเพื่อประเทศชาติอย่างเต็มที่
จะมีกลุ่มคนทุจริต คิดมิชอบเพื่อหวังผลประโยชน์ต่างๆ
เบียดสีให้ตกเก้าอี้ไป ในสายตาของกลุ่มมิถิลาเหล่านี้ จะมอง
เห็นคนดีๆว่า เป็นตัวกาลกิณีของเขาไม่ยอมที่จะให้เข้าไป
รู้เห็นในความทุจริตคิดมิชอบของตน คนดีๆจึงไม่มีใน
สังคมนี้เลย

ถ้าเป็นนักบวช ก็เป็นในลักษณะนี้เช่นกัน ท่านองค์ใด
มีใจบริสุทธิ์ผุดผ่องในพระธรรมวินัย มีความรู้ดีปฏิบัติชอบ
ต่อมรรคผลนิพพาน ท่านเหล่านั้นจะไม่มีใครให้ความสนใจ
ไม่ยกเข้าใกล้ ไม่ยกฟังธรรม จะมองเห็นว่าเป็นพระ
คร่ำครึล้าสมัย ไม่เกิดศรัทธาไม่อยู่ในสายตาของเขาแต่อย่างใด
เพราะใจไม่มีความเคารพเชื่อถือในท่านเหล่านั้น แม้แต่จะแบ่ง
ปัจจัยสี่ที่มีอยู่อย่างเหลือเฟือ ก็ไม่เต็มใจ ถึงจะถวายให้
ก็นิดหน่อยพอเป็นพิธีเท่านั้น ท่านเหล่านี้จึงมีชีวิตอยู่ด้วยความ
ลำบาก ใครๆก็ไม่อยากบวชเป็นพระในลักษณะนี้ ในที่สุด
พระดีๆมีคุณธรรมก็จะค่อยๆหมดไป เรื่องเหล่านี้จะ
เกิดมีในภายภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๓

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นก้อนศิลาแห่งที่ขนาดใหญ่วางอยู่บนผิวน้ำเหมือนกับเรือสำเภาเปล่าตามธรรมดาแล้ว ก้อนศิลาย่อมจมอยู่ใต้น้ำ แต่ก้อนศิลานั้นกลับลอยอยู่บนผิวน้ำ

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น คนพาลสันดานชั่ว คนทุศีล คนทุศีลธรรม คนขี้โกง คนหัวประจบสอพลอ จะได้เป็นที่ยกย่องเชิดชูในสังคม เป็นผู้มืบทบาท มีอำนาจ มีชื่อเสียงเกียรติยศ มีพวกพ้องบริวารมาก ถ้าเป็นฆราวาส ก็จะมีแต่ผู้เชิดหน้าชูตา ไปไหนมาไหนมีแต่คนเคารพยำเกรง มีฝูงชนให้การต้อนรับเอาใจ เรียกว่าเป็นกระจกบานใหญ่ ให้แสงสะท้อนเงาของประเทศนั้นๆ

สังคมของประเทศนั้นมีความเจริญหรือเสื่อมลง ก็ให้ดูกระจกบานใหญ่ที่ตั้งอยู่ในสภา จะเป็นสื่อบอกประตูหน้าต่างของสังคมได้เป็นอย่างดี ประเทศใดมีตัวแทนในลักษณะใด จะรู้ได้ว่าผู้ที่เลือกเขาเข้ามาก็เป็นนิสัยในลักษณะอย่างนั้น เขาจะเลือกเอาผู้ที่มีนิสัยในลักษณะเดียวกัน

ถ้าเป็นนักบวช นักพรต ก็เป็นลักษณะอย่างนี้ ศาสนาจะมีความเจริญขึ้นหรือเสื่อมลง ก็ขึ้นอยู่กับบริษัททั้งสี่ ลำพังพระอย่างเดียวจะโดดเด่นขึ้นท่ามกลางของสังคมนั้นไม่ได้ พระที่จะมีชื่อเสียงโด่งดัง ก็เพราะญาติโยมนำไปออกข่าว โฆษณา ว่าองค์นั้นมีความขลังอย่างนั้น องค์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้ เมื่อภิกษุไปทางไหนก็นำไปออกข่าว องค์ไหนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ องค์ไหนเป็นพระอรหันต์ ฆราวาสก็จะเป็นผู้คาดการณ์ให้เอง ศิษย์แต่ละครุ ศิษย์แต่ละสำนัก จะผลิตและกำหนดรูปแบบอาจารย์ของตัวเอง ให้เป็นพระอรหันต์ขึ้น เรื่องข้อวัตรปฏิบัติของอาจารย์ มีความเคร่งครัดอย่างไร ก็นำไปโฆษณาอย่างหยดย้อยทีเดียว

นี่เองก้อนศิลาแห่งที่บึงจึงได้ลอยอยู่บนผิวน้ำ มีความโดดเด่นเห็นได้อย่างชัดเจน จึงเป็นธุรกิจในการบงการบงการ บังหน้า เอาศาสนาเอาแบบอ้างหากิน เมื่อช่วงปลายศาสนาโน้น คนจะหมดความเลื่อมใสในศาสนาของเราตถาคต คนที่มีศรัทธาเบาบางก็จะค่อยจืดจางไป เพราะเห็นความชั่วร้ายของพระยุคนั้นๆ ผู้ที่มีปัญญาดี มีความมั่นคง มีเหตุมีผล เขาจะแสวงหา พระที่เป็นพระจริงๆ ได้อย่างถูกต้อง เมื่อปลายศาสนาโน้น เรื่องอย่างนี้จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๔

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นนางเขียดน้อย
ไต่กินนุเห่าตัวมึมมา เมื่อไล่ทันก็กระโดดคาบกลืนทันที

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น นักบวชองค์ที่มี
ชื่อเสียงโด่งดัง มีคำพูดเป็นวาทศิลป์ เคยแผ่พวงพานใน
การแสดงธรรม มีบทบาทในสังคม มีประชาชนให้ความเคารพ
เชื่อถือ ได้รับลาภ ยศ สรรเสริญจนลืมนิวินิต ไม่มีปัญญา
รักษาใจ ไม่มีความฉลาด จึงขาดความสำรวม ตา หู จมูก
ลิ้น กาย และใจ ปล่อยไปปล้ำผัสในรูป เสียง กลิ่น รส
โผฏฐัพพะ จึงทำให้ใจเกิดอวิชชาธรรมณ คืออารมณ์แห่ง
ความรักความใคร่ในกามคุณ มีความกำหนัดข้อมใจ

จึงทำให้อินางเขียดน้อย (สตรี) ได้มองเห็นช่องโหว่
จึงได้วางแผนแหวนล้อม ด้วยมารยานานาประการ มีคำหวาน
อันหยดย้อย เหมือนน้ำอ้อยน้ำตาล ซโลมหัวใจงูเห่าจน
หน้ามืดตาลายหายใจไม่เต็มปอด อินางเขียดน้อยได้จิ้งหหวะ
ก็กระโดดคาบกลืนกินทันที เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดมี
ในภายภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๕

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นหงส์สีทอง
ทั้งหลายไปห้อมล้อมอีกา อีกาไปไหน ผุ่งหงส์ทั้งหลาย
ก็ห้อมล้อมเป็นบริวาร

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภายภาคหน้าโน้น พระเถระผู้บวชใหม่
ใจยังมีความบริสุทธิ์อยู่ในศีลในธรรม จะห้อมล้อมพระที่ทุศีล
ทุธรรม จะยกให้เป็นครูบาอาจารย์ เพื่อเคารพกราบไหว้
อย่างเหลือเพื่อ อีกากลอดมีเล่ห์เหลี่ยมในการหาอาหารฉันใด
พระทุศีล ทุธรรมเหล่านี้ ก็กลอดมีเล่ห์เหลี่ยมในการแสวงหา
ลาภสักการะได้ฉันนั้น และแบ่งลาภสักการะ ให้แก่หงส์เล็ก
หงส์ใหญ่ได้อย่างทั่วถึง ผุ่งหงส์ทั้งหลาย จึงให้ความสำคัญ
ในอีกาเป็นอย่างมาก

ในยุคต่อไป ช่วงปลายศาสนาโน้น การเปลี่ยนไป
ในสังคมของสมณะนั้น ก็จะเป็นอย่างนี้ พระที่ทุศีลทุธรรม
ก็จะเพิ่มมากขึ้น พระเถระที่ขาดการศึกษา ก็จะไม่รู้ธรรมวินัย
ไม่เข้าใจว่าอะไรควรไม่ควร อะไรผิดศีล อะไรผิดธรรม
จะไม่รู้ในหน้าที่ของตน เพียงบวชกันตามประเพณีเท่านั้น

เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดขึ้นในภพภาคหน้าโน้น

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า อนาคตในภพภาคหน้าพระเถรที่บวชใหม่ จิตใจยังบริสุทธิ์ มีใจเชื่อถือในพระพุทธเจ้า มีจิตใจเชื่อมั่นต่อพระธรรมวินัย แต่ยังอ่อนในภาคการศึกษา สติปัญญายังอ่อน ไม่รอบรู้ในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่าที่ควร แต่มีความเคารพเชื่อถือเป็นครูอาจารย์ของตัวเอง ให้การอุปฐากกราบไหว้ต่อครูอาจารย์อยู่เป็นนิจ เห็นพระเถรที่บวชมาก่อน ให้ความเคารพต่อครูอาจารย์อย่างไร พระเถรที่บวชใหม่ก็ให้ความเคารพอย่างนั้น แต่หาฐึ้นไม่ว่าอาจารย์ของตัวเองเป็นผู้ทุศีลทุธรรม อาจจะถูกขาดจากการเป็นพระไปแล้วก็ได้ หรือเป็นผู้ไม่มีความละเอียดต่อพระธรรมวินัย ใจมีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ใจมีความอยากในลาภสักการะ พุดประจบประแจงแก่ญาติโยมเพื่อหวังผลประโยชน์ ใจจึงดำเหมือนอึกา เมื่อได้เอกลาภมา ก็ได้แบ่งปันปันส่วน ให้แก่หงส์เล็กหงส์น้อยตามสมควร

เมื่อหงส์เล็กหงส์น้อยได้รับส่วนแบ่งในเอกลาภ ก็พากันเกิดความพอใจยินดีในส่วนที่ได้รับ จึงพากันห้อมล้อม อ้อมเป็นบริวารของอาจารย์ต่อไป ยิ่งนึกถึงบุญคุณในองค์อาจารย์อย่างไม่รู้ลืม ให้ความเคารพกราบไหว้กันต่อไป

หากมีใครตำหนิครูอาจารย์ของตัวเอง ก็จะไม่พากันให้ความเคารพปกป้องอย่างเต็มที่ ไม่ให้ความสำคัญในพระธรรมวินัยแต่อย่างใด คอยแก้ต่างให้แก่ครูอาจารย์ของตัวเองจนถึงที่สุด นี่คือนิสัยหงส์น้อยใหญ่ทั้งหลายที่ห้อมล้อมอึกาอยู่ตลอดเวลา เหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดขึ้นในภพภาคหน้าโน้น

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๖

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงสุบินนิมิตเห็นฝูงแพะทั้งหลาย พากันไล่จับเลื้อยมาเป็นอาหาร พากันเคี้ยวกินอยู่กรอบๆ

พระพุทธเจ้าให้คำทำนายว่า

อนาคตต่อไปในภพภาคหน้าโน้น ประชาชนทั้งหลายจะไม่พอใจในการปกครองแบบราชาธิปไตย จึงได้พากันจับกลุ่มเพื่อเรียกร้องต่อต้านการปกครองของพระราชา เพื่อให้ได้มาในการปกครองแบบประชาธิปไตย เพื่อให้พระราชาลดบทบาท ลดอำนาจลง ให้อยู่ในการปกครองภายใต้กฎหมายเท่าเทียมกัน เมื่อพระราชานิยมน้อมก็จะพากันทำการปฏิวัติรัฐประหาร ยึดอำนาจให้เป็นไปตามความต้องการ

ของประชาชน ถ้าพระราชาองค์ใดขัดขึ้น ก็จะลบล้างใน
พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุขของประเทศนั้นๆ พร้อมด้วย
พระราชวงศ์ ให้หมดไปจากประเทศนั้นเสีย

มีบางประเทศ ที่พระราชายินยอมตามคำเรียกร้อง
ของประชาชน ยอมลงจากอำนาจเดิมคือราชาธิปไตย
ประชาธิปไตยในบ้านนั้นเมืองนั้น ก็จะพากันให้ความเคารพ
เชื่อถือในองค์พระมหากษัตริย์ จะพากันยกย่องเชิดชูใน
พระราชวงศ์นั้นจนสุดชีวิต เพื่อให้เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร
เป็นสมมติเทพ กราบไหว้เทิดทูนให้เป็นศูนย์รวมน้ำใจ
ของประเทศนั้นๆ ตลอดไปชั่วกาลนาน เหตุการณ์อย่างนี้
จะเกิดมีในภายภาคหน้าโน้น

มีปัญญาที่ฉลาดรอบรู้
จะเป็นผู้มีใจจริงใจ
ผู้มีปัญญาที่ต่ำทงาม
จะหนีไปรู้ความวิ่อม

ประวัติหลวงพ่อกุล ขิปปปัญญา

หลวงพ่อกุล ขิปปปัญญา เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ ท่านได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ ขณะอายุ เข้า ๒๗ ปี ที่วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี มีพระธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล) เป็นพระอุปัชฌาย์

ช่วงแรกที้ออกปฏิบัติภาวนานั้น ท่านได้จาริกบำเพ็ญสมณธรรมไปยังสถานที่สัปปายะหลายแห่ง ได้เข้าถวายตัวเป็นศิษย์ของหลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู ท่านมีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการปฏิบัติธรรม จนสามารถรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ หลังจากท่านได้บำเพ็ญกิจส่วนตนเสร็จแล้ว จึงได้อุทิศชีวิตที่เหลืออยู่ทุ่มเทให้แก่การเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ท่านได้สร้างวัดป่าบ้านค้อ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งมีเสนาสนะที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัยปฏิบัติธรรมสำหรับทั้งบรรพชิตและฆราวาส มีเสนาสนะป่าเหมาะแก่การปลีกวิเวก ปัจจุบัน มหาเถรสมาคมประกาศให้วัดป่าบ้านค้อ เป็นสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดอุดรธานี (ธ) แห่งที่ ๒

หลวงพ่อกุลได้เขียนหนังสือธรรมภาคปฏิบัติกว่า ๒๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ท่านจึงได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติว่า เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ได้รับพระราชทานรางวัลเสมาธรรมจักร สาขาการแต่งหนังสือทางพระพุทธศาสนา ท่านได้เมตตาออกแสดงธรรมตามที่ต่างๆ และได้มีการจัดทำสื่อธรรมะหลากหลายรูปแบบ ผลงานของท่านเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ

ด้านสาธารณสงเคราะห์ ท่านได้ส่งเสริมกิจการของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ได้บำเพ็ญประโยชน์ช่วยเหลือสังคมมากมาย

หลวงพ่อกุศลเป็นอัจฉริยะบุคคล สร้างพุทธสถานไว้ให้
ลูกหลานได้กราบไหว้ ตั้งแต่ออกแบบควบคุมการก่อสร้าง
พระมหาธาตุเจดีย์ อาคารอบรมธรรมสภา แกะสลัก
พระพุทธรูปไม้ตะเคียนทอง ๔ ปาง สร้างพิพิธภัณฑสถานสำหรับ
เก็บอัฐิธาตุ บริหาร แสดงประวัติและผลงานของท่าน ได้
สร้างวัดและศูนย์ปฏิบัติธรรมหลายแห่ง ทั้งในประเทศและ
ต่างประเทศ

จากการที่หลวงพ่อกุศลได้สร้างคุณความดีและประโยชน์
ให้ประเทศชาติและพระศาสนาเป็นอย่างมาก ดังนั้นในวันที่
๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ ท่านจึงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์
เป็นพระราชาคณะ นามว่า พระปัญญาพิศาลเถร

หลวงพ่อกุศล ขิปปปณฺโณ ได้ละสังขารด้วยอาการสงบ
เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ณ วัดป่าบ้านค้อ จังหวัด
อุดรธานี รวมสิริอายุได้ ๗๓ ปี ๔๘ พรรษา และได้รับ
พระราชทานเพลิงสรีระสังขาร เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒
อัฐิธาตุของหลวงพ่อกุศลได้แปรสภาพเป็นพระธาตุ เป็นเครื่อง
ประกาศคุณธรรมที่บริสุทธิ์ เป็นพระอรหันต์อีกท่านหนึ่ง
ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสมควรด้วยความมุ่งมั่นตามที่ท่านได้ตั้งสัจจะ
ในครั้งออกบวชว่า “ขอมอบกายและถวายชีวิตเพื่อบูชาคุณ
พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า จะทำประโยชน์
ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท”

ผลงานหนังสือธรรมะ พระอาจารย์กุศล ขิปปปณฺโณ

๑. พ.ศ. ๒๕๒๕ แนวทางปฏิบัติภาวนา
๒. พ.ศ. ๒๕๒๗ ทวนกระแส
๓. พ.ศ. ๒๕๒๘ ตัดกระแส
๔. พ.ศ. ๒๕๒๙ ข้ามกระแส
๕. พ.ศ. ๒๕๓๐ คู่มือชาวพุทธ
๖. พ.ศ. ๒๕๓๑ พันกระแสโลก
๗. พ.ศ. ๒๕๓๒ พบกระแสธรรม
๘. พ.ศ. ๒๕๓๕ อัดโนประวัติ
(ฉบับสมบูรณ พ.ศ. ๒๕๔๗)
๙. พ.ศ. ๒๕๓๗ สัมมาทิฏฐิ เล่ม ๑
๑๐. พ.ศ. ๒๕๓๘ สัมมาทิฏฐิ เล่ม ๒
๑๑. พ.ศ. ๒๕๓๙ พุทธทำนาย
๑๒. พ.ศ. ๒๕๔๐ สัมมาทิฏฐิ เล่ม ๓
๑๓. พ.ศ. ๒๕๔๑ เหตุให้เกิดทุกข์
๑๔. พ.ศ. ๒๕๔๑ ปัญญาอบรมใจ
๑๕. พ.ศ. ๒๕๔๒ ปัญญา ๓
๑๖. พ.ศ. ๒๕๔๔ พุทโธ
๑๗. พ.ศ. ๒๕๔๕ สัมมาศรัทธา

๑๘. พ.ศ. ๒๕๔๗ กาลามสูตร
๑๙. พ.ศ. ๒๕๔๘ ลัทธิปริสตรธรรม
๒๐. พ.ศ. ๒๕๕๐ ภัยธรรมชาติ
๒๑. พ.ศ. ๒๕๕๐ เปลี่ยนความเห็น
๒๒. พ.ศ. ๒๕๕๑ จุดประกายปัญญา

ผลงานหนังสือธรรมะ
ที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ

๑. Beyond the Stream of the World
แปลจาก **พั่นกระแสโลก**
๒. Entering the Stream of Dhamma
แปลจาก **พบกระแสธรรม**
๓. Cutting off the Stream
แปลจาก **ตัดกระแส**
๔. Going Against the Stream
แปลจาก **ทวนกระแส**
๕. Buddha's 16 Prophecies
แปลจาก **พุทธทำนาย**
๖. Buddhho
แปลจาก **พุทธโธ**
๗. Line of Practice for Mental Development
แปลจาก **แนวทางปฏิบัติภาวนา**
๘. Paradigm Shift
แปลจาก **เปลี่ยนความเห็น**
๙. Natural Disaster
แปลจาก **ภัยธรรมชาติ**
๑๐. Spark : Igniting the Flame of Wisdom
แปลจาก **จุดประกายแห่งปัญญา**

วัดและศูนย์ปฏิบัติธรรมในต่างประเทศ

วัดซานฟรานซิสมาราม (สหรัฐอเมริกา) โทร. 1-415-753-0857
KPY Redwood Valley (สหรัฐอเมริกา) โทร. 1-707-485-0833
วัดนิวยอร์กธัมมาราม (สหรัฐอเมริกา) โทร. 1-718-335-3409
วัดฮ่องกงธัมมาราม (ฮ่องกง) โทร. 852-2475-1686

สื่อธรรม ONLINE
วัดป่าบ้านค้อ
ต.เขื่อน้ำ อ.บ้านฝ้อ จ.อุดรธานี 41160
โทร. 085-4533245 , 089-4167825
watpabankoh.com watpabankoh@gmail.com

soundcloud.com/watpabankoh
รวมธรรมเทศนาสอนใจ

วัดป่าบ้านค้อ
Watpabankoh

วัดป่าบ้านค้อ รวมธรรมะ
WatpabankohDhamma

ร่วมเป็นเจ้าของภาพพิมพ์หนังสือและสื่อธรรมะของ
หลวงพ่อดุล ขิปปปัญโญ (พระปัญญาพิศาลเถร)
เชิญร่วมบริจาคได้ที่
บัญชีกองทุนมรดกธรรมหลวงพ่อดุล (วัดป่าบ้านค้อ)
ธนาคารกรุงไทย สาขาบ้านฝ้อ บัญชีออมทรัพย์
เลขที่บัญชี ๔๓๑-๐-๓๕๖๔๔-๓

